

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1748. usque ad
Annum 1752 - Cum Supplemento ad Ann. 1742. 1745. 1746. & 1748

Luxemburgi, 1754

Pontificatus Anno X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74772](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74772)

privilegio, e consuetudine, ancorche immemorabile, e qualunque Costituzione Apostolica Nostra, e de' nostri Predecessori, Leggi, statuti, riforme, stili, usi, e qualunque altra cosa, che facesse, o potesse fare in contrario; alle quali tutte, e singole, avendone il tenore qui per espresso, e di parola in parola inferito, e registrato, e supplendo colla pienezza della nostra Potestà Pontificia ad ogni vizio, e difetto, quantunque sostanziale, e formale, che vi potesse intervenire, per questa volta sola, e per la piena, e total' esecuzione di quanto si contiene nella presente nostra Cedola di Moto proprio, ampiamente, ed espressamente deroghiamo.

Dato dal nostro Palazzo Apostolico di Monte Cavallo questo di 7. Novembre 1749.

BENEDICTUS PP. XIV.

XI.

De Facultate Obfignandi Vela Statuæ Beatae Mariæ Virginis in Sacra Lauretana Æde admota, & subscribendi folia eorum identitatem testantia: cum opportunis præceptis super ipsorum distributione.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a Pont. studio erga S. Domum Lauretanam.

Jam illius privilegia, & Synopsim Decretorum Congregationis Lauretanæ confirmavit.

Nonnullaque dubia circa illius regimen orta, ipsemet decidit.

Item ad satisfaciendum Fidelium devotioni, Penitentiaris Ecclesiæ Lauretanæ per Rescriptum concesserat, ut ipsi Vela Statuæ B. Mariæ Virginis, admota obfignare possent.

ALMA Domus Lauretanæ decorem devoto cordis affectu diligentes, jam usque ab initio Pontificatus Nostri, post maturum examen Privilegorum & Exemptionum omnium Ecclesiæ, & Civitati Lauretanæ a Predecessoribus Nostri Romanis Pontificibus concessorum, omnia & singula hujusmodi privilegia, gratias, prærogativas, exemptiones, & indulta ab ipsis Predecessoribus Nostri Sacra Ædi Lauretanæ, ejusque bonis, nec non Personis illi inservientibus quomodolibet concessa; ac præterea quandam Synopsim Resolutionum & Decretorum aliàs a Congregatione Lauretana nuncupata editorum super controversiis identidem inter Episcopos Lauretanos, & Civitatis Governatores pro tempore existentes circa regimen tam spirituale, quàm œconomicum, & politicum ipsius Sacrae Ædis, & illius Personarum, ac rerum, alphabetico ordine digestam, Apostolica auctoritate confirmavimus, & approbavimus: Simulque triginta tria dubia circa alias similes questiones vertentia. Nos ipsi resolvimus; nec multò post unum pariter dubium illinc ad Nostram audientiam delatum, subinde verò alia novem similia dubia ad examen Nostrum revocata, pari auctoritate definivimus, prout in Nostri Literis septimo Idus Januarii Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLII, sub plumbo editis, & latius in Appendice ad calcem II. Voluminis Bullarii Nostri impressâ distinctè continetur.

§. 2. Cum autem, sicut accepimus, particula quædam tam albi, quàm nigri Veli, quo Sacra Statua Deiparæ Virginis in ejus Æde sita pro tempore operitur, quodve stas temporibus eidem admovetur, pio confluentium, & peregrinantium studio requiri, eisdemque, certis quibusdam foliis, quæ authentica vocantur, insertæ distribui soleant; & quidem hujusmodi folia hæcenus ab uno ex tribus Presbyteris Sacularibus Lauretani Sacelli Custodibus designatis, privativè quoad alios quoscumque, subscribi & obfignari consueverint; Nosque superiori Anno MDCCXLVIII, ad preces ex parte dilectorum Filiorum Penitentiariorum in Eccle-

sia Lauretana Apostolica auctoritate deputatorum per supplicem Libellum Nobis exhibitas, rescripto Nostro sub die xi. mensis Junii ejusdem Anni edito, dictis Penitentiaris pro tempore existentibus, quo faciliori, & magis expedita ratione Fidelibus hujusmodi Veli particulas expetentibus per eos satisfieri posset, concesserimus, & indulserimus, & ut ipsi quoque super dictarum particularum identitate authentica documenta hujusmodi propria subscriptione & sigillo munire possent. Quia tamen experientiâ compertum est, concessionem hujusmodi a Nobis favore Penitentiariorum omnium illic designatorum generaliter factam, novæ questionis occasionem dedisse, aliisque animorum perturbationibus aditum aperuisse, contententibus etiam nonnullis Ecclesiasticis Viris ejusdem Ecclesiæ servitio addictis æquam sibi facultatem esse debere.

§. 3. Idcirco Nos omnes prorsus questiones, & controversias ab ea præcipuè Ecclesia, in qua Ædes servatur, ubi Pacis Author naturam assumpsit humanam, prorsus eliminare cupientes, omnibus rei circumstantiis maturè pensatis, auditis etiam gravium, proborumque Virorum sententiis, non ad alicujus suggestionem, aut instantiam, sed Nostri motu proprio, certa scientia, & potestatis plenitudine præsentium Literarum tenore statuimus, atque decernimus: Ut perpetuis futuris temporibus ad solos tres Presbyteros Custodes præfatos privativè spectet, atque pertineat omnia Vela, quæ Statuæ Deiparæ Virginis diebus ad id designatis admovenda offeruntur, eidem Statuæ admovere; ità ut dictorum Custodum operâ tantum, & non aliàs, Vela hujusmodi in quacumque quantitate fuerint ad ipsius Statuæ contactum sint approximanda: Eisdemque Custodibus a quacumque Persona tam Ecclesiastica, quàm Saculari, hujusmodi Vela, seu illorum Volumina ad effectum præmissum tradi debeant: Ipsi verò Custodes eadem Vela, eorumve Volumina, post contactum Statuæ, juxta morem hæcenus servatum, proprio sigillo obfignare, & authentica reddere possint, ac debeant; nec alii cuilibet Personæ cujuscumque status, gradus, ordinis, & conditionis, præter ipsos Custodes, liceat in hujusmodi Velis Statuæ præfatae admovendis, iisque, ut præfertur, obfignandis se ingerere.

§. 4. Quum verò ex ipsis majoribus Velis, eorumque Voluminibus, jam Statuæ prædictæ, ut præfertur, admotis, & obfignatis, minores particulae prædicandæ, & consuetis foliis imaginem Beatae Mariæ Virginis representantibus cum solito sigillo aptandæ, & adnectendæ erunt, ut piis Fidelibus, & Peregrinis erogentur, ac distribuantur; tunc volumus, ac etiam statuimus, ut folia hujusmodi cum dictis Veli particulis, non solum ab aliquo ex tribus Custodibus præfatis, ut moris erat, sed etiam quoad illas Velorum hujusmodi particulas, quæ per prædictos Penitentiaris distribuendæ erunt, ab eorundem Penitentiariorum Collegii Rectore nunc & pro tempore existente dumtaxat, non verò ab alio ex ipsis Penitentiaris, seu ab alia quacumque Persona cujuscumque status, gradus, ordinis, & conditionis existat, subscribi possint. Quocirca rescriptum Nostrum sub dicta die xi. Junii Anno MDCCXLVIII, in favorem omnium Penitentiariorum, ut præfertur, factum, ad præmissorum effectum moderamus, & coarctamus, & quatenus opus sit, Apostolica potestatis plenitudine revocamus, cassamus, & abolemus.

§. 5. Prædicti autem Collegii Rectori nunc, & pro tempore existenti ipsarum tenore præsentium distinctè injungimus, & mandamus, ut caveat, ne dictas Veli particulas sua sub-

Id variis questionibus aditum aperuit.

Ideo ad eas tollendas instituit, ut tres tantum Custodes Sacrae Ædis, ut antea, Vela eis tradenda Statuæ Deiparæ admovere possint.

Ipsi vero Custodes eadem Vela post contactum Statuæ solito sigillo obfignent.

Particulae tamen ex Veli jam admotis, & obfignatis a Custodibus, etiam per Rectorem Penitentiariorum sacra thesauraria reddi possunt.

Ad eorum eff. cum dictum Rescriptum moderatur.

Rector authenticè non reddat particulas Veli, nisi illud antea

scriptione

In Foliis attestationum nil addendum præter consuetam formulam.

Dictus Rector vices suas aliis committere nequeat.

Inhibitio, ne pro Velorum hujusmodi distributione quidquam, etiam a sponte dantibus, recipiatur.

Clausula pro præmissorum firmitate.

Aliiter judicari prohibetur.

scriptione in foliis præfatis faciendâ communiat, nisi ipse tutè compertum habeat, ipsas Veli particulas præfatas esse ex iis Velis, seu Velorum voluminibus, quæ a dictis Custodibus Statuæ præfate admota fuere, idque ex apposito ipsorum Custodum signo cognoverit; ejus conscientiam super hoc onerantes; ac etiam super hoc onerantes; ac etiam prohibentes, ne unquam folia hujusmodi aliud quidquam, præter consuetam Beatæ Mariæ Virginis Imaginem, receptamque attestationis formulam, exclusis aliis quorumcumque Sanctorum Imaginibus, aut aliorum verborum inscriptionibus, præferant; inhibentes quoque prædicto & pro tempore existenti ipsius Collegii Rectori, ne unquam, ullaque etiam infirmitatis, aut absentie causâ aliam quancumque Personam ad ea folia vice sua subscribenda valeat subrogare.

§. 6. Ad hæc, quoniam non sine gravissima animi Nostri molestia accepimus, quosdam perditionis filios olim non defuisse, qui piam Fidelium devotionem erga Velorum hujusmodi particulas in proprii questus occasionem convertentes, a consuetibus, & peregrinantibus exiguos quosdam nummos in particularum hujusmodi traditione exigere non dubitabant; ne fortè detestabile malum hujusmodi quandoque de novo subrepat, opportunum adicere remedium non omittimus: Proptereaque simili Motu, scientia, & potestatis plenitudine, inherentes etiam aliis Apostolicis Prædecessorum nostrorum, ipsiusque Lauretanæ Ecclesiæ Synodalibus Constitutionibus, omnibus & singulis tam Sacræ Aedis Custodibus, quam dicti Collegii Rectoribus pro tempore existentibus, aliisque, sive Ecclesiasticis cujuscumque status, gradus, & conditionis secularibus, & cujuscumque Ordinis, Congregationis, & Instituti etiam Societatis Jesu Regularibus, sive Laicis Personis quibuscumque, eorundem præsentium tenore vetamus, & interdiciamus, ne hujusmodi Velorum, & particularum causâ quidquam directè, vel indirectè, etiam recognitionis, muneris, & strenæ nomine, sive incommodi, & laboris obtentu, etiam a sponte dantibus, accipere audeant, vel præsumant; sed eorum distributionem gratis omninò, & pro solo Beatissimæ Virginis honore, & Fidelium spiritali consolatione, & munimine fieri præcipimus. Contravenientes autem etiam pro prima vice, si Ecclesiastici fuerint, pœnam suspensionis a Divinis ipso facto incurrere; si verò Laici, ab ipsius Lauretanæ Civitatis, & Sanctuarii Governatore, tamquam Congregationis Lauretanæ Delegato, pecuniariis, aliisque etiam corporis afflictivis pœnis, cum prævio tamen ipsius Congregationis assensu, severissimè multari & affici volumus, atque decernimus.

§. 7. Præsentibus quoque Literas, etiam ex eo, quod dicti Custodes, & Pœnitentarii, & alii quicumque in præmissis quomodolibet interesse habentes, vel habere prætendentes, quibus omnibus & singulis perpetuum desuper silentium imponimus, eisdem præmissis non consenserint, aut se ad ea non vocatos, vel non satis, aut nullo modo auditos fuisse dixerint, aliaque quavis de causâ quantumvis juridica & legitima, de ullo subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostre, aut alio quocumque defectu notari, impugnari, in jus, vel controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci nullatenus unquam posse; sed semper, & perpetuò validas, firmas, & efficaces existere, & ab iis, ad quos spectat, & in futurum spectabit, firmiter, & inviolabiliter observari, eisque omninò acquiesci: Sicque & non aliàs per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, quavis aucto-

ritate & potestate fungentes & functuros, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, ac eandem Congregationem Lauretanam, sublata eis & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate & auctoritate, in quocumque judicio, & in quacumque instantia, ubique judicari & definiri debere: Irritum quoque & inane quidquid fecus super præmissis, vel eorum aliquo, aut circa ea a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari, pari auctoritate decernimus.

§. 8. Non obstantibus Rescripto Nostro prædicto, ac quatenus opus sit Nostri, & Cancellaria Apostolicæ Regula de jure quæsito non tollendo, aliisque Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, & quibusvis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis Statutis, & Consuetudinibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores pro plenè & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permanens, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter & expressè derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 9. Volumus autem, ut eorundem præsentium Literarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio & extra illud adhibeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ vel ostensæ.

§. 10. Nulli ergo omninò Hominum liceat hanc paginam Nostarum constitutionis, ordinationis, moderationis, prohibitionis, pœnarum impositionis, derogationis, præceptorum, decretorum, mandati, & voluntatis, infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadagesimo nono, sexto Idus Septembris Pontificatus Nostri Anno Decimo.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA:

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Derogatio contrariis.

Fides præstanda transumptis.

Sanctio pœnalis.

Dat. Pont. Anno X. die 8. Septembr. 1749.

XII.

Parochi Jurisdictione in Tertiarias conviventes intra Paroeciae fines.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Decretum a Congregatione Concilii in Causa Januensis editum.

EMANAVIT nuper a Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum in causa vertente inter dilectum filium modernum Rectorem Parochialis Ecclesiae S. Vincentii Civitatis Januensis, ex una, ac dilectas in Christo Filias puellas Tertiarias nuncupatas Ordinis S. Dominici ex altera partibus, super praesensione subjectionis eidem Rectori, & exemptione ab illo, praevia propositione dubii: an puella tertii Ordinis S. Dominici Civitatis Januae, nuncupata Tertiaria, subiecta sint jurisdictioni Parochi in casu &c. decretum tenoris sequentis, videlicet: Die xxvii. Aprilis MDCCCLIX. Sacra Congregatio Eminentissimum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum respondit affirmativè. A. Cardinalis Gentili Praefectus. F. A. Furietus Secretarius: Loco ✠ Sigilli.

Idem Decretum auctoritate Apostolica confirmatur.

§. 2. Cum autem, sicut praedictus Rector Nobis subinde exponi fecit, ipse decretum hujusmodi, quod firmiter subsistat, & servetur exactius, Apostolica confirmationis nostrae patrocinio communiti summopere desideret. Nos ipsum Rectorem specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis, a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium tantum consequendum harum serie absolventes, & ab-

solutum fore censentes, supplicationibus ejus nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinatis, praesertim decretum auctoritate Apostolica tenore praesentium confirmamus, & approbamus, illique inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus; salva tamen semper in praemissis auctoritate memoratae Congregationis Cardinalium.

§. 3. Decernentes easdem praesentes literas firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, plenissime suffragari, & ab illis inviolabiliter observari. Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Caularum Palatii Apostolici Auditores, judicari, & definituri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, nec non Ecclesiae, & Ordinis hujusmodi etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus; privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores praesentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanens, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majoris sub Annulo Piscatoris die xvii. Septembris MDCCCLIX. Pontificatus Nostri Anno Decimo.

D. Card. Passioneus.

XIII.

Ad Monasteria Monialium ne quis etiam exemptus, & Ecclesiastica Dignitate praesulgens, accedat, sine Ordinarii Localis permisso.

Ad Archiepiscopos, Episcopos, aliosque Locorum Ordinarios per Ecclesiasticam Ditionem constitutos.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, Salutem & Apostolicam Benedictionem.

Facultas accedendi ad Monasterium Coenobia sine permisso Ordinarii ab aliquibus praesumpta.

GRAVISSIMO animi merore affecti fuimus, dum a certis viris renuntiatum Nobis est, aliquos esse Praesules, qui regimen Civitatum Ditionis Nostrae obtinentes, nec habitam, immo nec petitam quidem ab Episcopis, Locorumque Ordinariis facultate, ad Monialium Monasteria se conferunt, & liberè cum iis colloquantur; Synodorum decreta, & Episcoporum Constitutiones omnino infringentes, in quibus hujusmodi licentia dignis poenis prohibetur: Sed non solum in iis Civitatibus, in quibus sunt cum imperio, eos ita se gerere audivimus; verum in caeteris quoque, per quas casu transeunt, ea ratione innixi, quod a peculiaribus Episcoporum, aliorumque Ordinariorum Constitutionibus sese exceptos esse contendunt. Haec, quae ad Nos delata sunt, excipere, ac credere non dubitavimus; quum id Nobis etiam Anconitanam, & Bononiensem Ecclesias regentibus coram contigerit, quamvis aegre id ferentes,

Sopra l'Accesso ai Monasteri delle Monache, che da taluni si fa senza le opportune licenze.

Agli Arcivescovi, Vescovi, ed Ordinarij dello Stato Ecclesiastico.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, Salutem & Apostolicam Benedictionem.

NON senza grave molestia dell' animo nostro ci è stato da persone degne di fede riferito portarsi alle volte i Prelati locali Governatori delle Città del nostro Stato ai Monasteri delle Monache, parlare ancora liberamente con esse, senza aver chiesta, ed ottenuta l'opportuna licenza dai Vescovi, ed Ordinarij de' luoghi, contravenendo alle disposizioni Sinodali, o Costituzione Episcopali, nelle quali vien prescritto sotto le dovute pene il non accostarsi ai Monasteri delle Monache, e parlare con esse, senza le opportune licenze; e lo stesso praticarsi anche da Prelati, e Governatori, che essendo Governatori d'una Città, per qualche loro contingenza passano per un'altra, andando nella stessa maniera ai Monasteri delle Monache: pretendendo tutti i predetti di fare quanto fanno, col fondamento d'esser esenti dalle particolari Constitutioni de' Vescovi, ed Ordinarij, che proibiscono

Clausulae, & Decreta.

Derogationes.

Dat. die 17. Septembris 1749.

Facoltà prefata di accedere all' Monasteri delle Monache senza la licenza dell' Ordinario.

acriter, sed frustra, quos decebat, admonere non prætermiserimus.

Antiqua Decreta, quæ vel ignorantur, vel contemnantur, innovari oportet.

Non solum Regularibus exemptis, Præfatis, & Gubernatoribus, sed etiam Episcopis aliorum Dioecesium, prohibitis fuit accessus ad Moniales, sine Ordinarii Loci permissione.

Ordinarius Localis Cufus est Clausura Monialium, jure Ordinario quoad Monasteria sibi subiecta, & jure delegato quoad exempta.

Nec aliquis ab ejus directiva auctoritate hac in re exemptis censeri potest.

Decreta supra per hoc edita confirmantur, & innovantur a Pontifice.

§. 1. Nihil, aut parum negotii res faceret, si ante oculos ponerent Tribunalium Urbis decreta confirmata a Prædecessoribus Nostri, qui res omnes præteritis temporibus non providerunt solum, verum etiam iis sapientissimè consuluerunt. Sed quoniam aut illa ignorant, aut si sciunt, arbitrato suo vivere contendunt, ad eum, qui Ecclesie præest, omnino spectat illa ad memoriam revocare, tum jubere eadem observari.

§. 2. Præteritis temporibus Sacra Congregationes, annuentibus Summis Pontificibus Prædecessoribus Nostri, opportunè statuerunt quæ sibi necessaria visa sunt, quoad Regulares, qui suis fultis legibus, sive immunitatibus, putabant injustè Episcopi liberè se adire posse sibi addicta Monialium claustra, ut videre licet in nostro Tractatu de Synodo lib. 7. cap. 41. num. 7., ubi eadem decreta indicantur; sed providentes etiam non tam Gubernatoribus, quam Episcopis, qui aut in Civitates, aut Opida alterius Episcopi juri subiecta veniunt, aut inibi commorantur, sanxerunt, ne quis infuso Ordinario Monasteria adiret, aut Moniales alloqueretur; cujusmodi decreta a recentioribus auctoribus indicantur, ut legitur apud Pellizzarium de Monialibus cap. 5. sect. 5. num. 210., apud Gratianum discept. 392. num. 1., apud Tamburrinum de Jure Abbatissarum disput. 25. quest. 2., & apud Ferrar. in sua Bibliotheca, in verbo Moniales art. 4. num. 34.

§. 3. Canonice functionibus Monialium custodia juri Ordinario Episcopi, si Monasteria ejus potestati subiecta fuerint, delegato, si exempta, committitur; quemadmodum statutum fuit a Pontifice Prædecessore nostro Bonifacio VIII. in cap. Periculoso, de statu Monachorum. in sexto, atque a Sacro Tridentino Concilio renovatum in cap. 5. sess. 25. de Regularibus & Monialibus. Hinc porro omnino sequitur, Monasteria adire, Monialesque invadere sine Custodis jussu licere nemini; ac propterea debere omnes hujus rei veniam ab Episcopo impetrare, omnes demum subesse directivæ interditi auctoritati, sicut probant citati auctores, & argui facile potest ex præteritis Congregationum decretis.

§. 4. Quæ quidem confirmata omnino volumus, ac si opus sit, quod non putamus, nova lege sancimus, imperamusque, ne Episcopi alienæ Dioecesis Monasteria conveniant, atque cum Monialibus colloquantur, infuso Ordinario Locis; eademque omnia firma, rataque esse jubemus, etiam quoad Vicelegatos, & Gubernatores licet Præfatos, quibus ad Monasteria accessum sine debita venia, in iis quoque Civitatibus, in quibus cum imperio fue-

l'accesso alle Monache senza le opportune licenze. Nè Noi abbiamo avuta difficoltà di prestar fede alle relazioni, ed esposizioni, che ci sono state fatte; avendo pur troppo, mentre eravamo Vescovo d'Ancona, e governavamo come Arcivescovo la Città di Bologna, stando a piede fermo in essa, veduto con nostro grave dispiacere succeder così sotto gli occhi nostri, poco, o nulla curando le nostre ammonizioni, ancorchè fatte con qualche calore.

§. 1. Non può negarsi, che nulla, o poco vi farebbe da fare, se si avessero presenti le risoluzioni fatte da questi nostri Tribunali, ed approvate ancora da nostri Prædecessori; avendo essi pensato a tutto ne' tempi passati; ed avendo essi in altri tempi anche saviamente provisto a tutto. Ma perchè per lo più esse non si fanno, o se si fanno, si prende l'impegno d'operare a capriccio, resta il peso in chi attualmente governa di rimetterle nella memoria degli uomini, e d'inculcarne l'osservanza.

§. 2. Ne' tempi passati non solo le Sacre Congregationi coll' approvazione de' Sommi Pontefici nostri Prædecessori hanno stabilito quanto era d'uopo in ordine agli accessi de' Regulari, che col fondamento della loro esenzione pretendevano di poter andare ai Monasteri delle Monache sottoposte alla loro giurisdizione senza l'opportuna licenza del Vescovo, come può vedersi nel nostro Trattato de Synodo al lib. 7. cap. 41. num. 7., ove sono indicate, e riferite le accennate risoluzioni; ma altresì hanno pensato, e provisto al caso, non che de' Prelati, e Governatori, ma de' Vescovi, che o passano, o per accidente si ritrovano dimoranti in qualche altra Città, o luogo ad altro Vescovo sottoposto, ed hanno determinato, che non possano andare ai Monasteri delle Monache, e parlare con esse, senza prima aver fatte le dovute parti coll' Ordinario del luogo: e queste individue risoluzioni sono anche indicate dagli Autori moderni, come può vedersi nel Pellizzario de Monialibus cap. 5. sect. 5. n. 210., nel Graziano discept. 392. num. 1., nel Tamburino de Jure Abbatissarum disput. 25. quest. 2., e nel Ferraris nella sua Bibliotheca tom. 5. in verb. Moniales art. 4. num. 34.

§. 3. La custodia della Clausura delle Monache vien commessa dalle disposizioni Canoniche al jus Ordinario del Vescovo locale ne' Monasteri a lui sottoposti, ed al jus delegato ne' Monasteri esenti, come fu stabilito dal nostro Prædecessore Papa Bonifacio VIII. nel cap. Periculoso, de statu Monachorum, in sexto, che fu rinnovato dal Sacro Concilio di Trento nel Cap. 5. Sess. 25. de Regularibus & Monialibus. Effetto, e sequela di questa custodia della Clausura è la proibizione, che veruno si accosti ai Monasteri delle Monache, e parli con esse, senza la dovuta permissione e licenza del Custode; il che porta seco, dover ciascheduno chiederla, ed ottenerla, per poter andare ai Monasteri, e parlare colle Monache: e restar tutti sottoposti all'autorità direttiva della proibizione; come discorrono i citati Autori, e come ancora si desume dalle passate risoluzioni.

§. 4. Queste sono da Noi pienamente approvate: e, quando mai ve ne fosse bisogno, il che non crediamo, anche per via di nuova legge determiniamo, non poter i Vescovi, che sono fuori della loro residenza, andare ai Monasteri delle Monache situati in un'altra Diocesi, e parlare con esse, senza la dovuta licenza dell'Ordinario locale; e nemmeno potere i Vicelegati, e i Governatori locali, ancorchè Prelati, andare ai Monasteri delle Monache

E' necessaria la rinnovazione degli antichi Decreti, li quali o non si fanno, o si disprezzano.

Non solo a' Regulari esenti, a' Prelati, e Governatori, ma altresì a' Vescovi di altra Diocesi vien proibito l'accesso ai Monasteri delle Monache senza licenza dell'Ordinario del Luogo.

L'Ordinario del Luogo è il Custode della Clausura delle Monache, per diritto ordinario circa i Monasteri a se soggetti, e per diritto delegato in quanto agli esenti.

Niuno può riputarli esente in ciò dall'autorità direttiva dell'Ordinario. Si rinnovano, e confermano i decreti sul tal materia emanati.

rint, interdicimus.

Distinctio inter auctoritatem directivam, & coactivam.

Si quis illam contemnere praesumpserit, Pontifici denunciari praecipitur.

Præsentium executio Ordinariis demandatur.

Dat. die 31. Oct. 1749.

XIV.

Exordium.

Berverfa prax nonnullorum Confessariorum detecta.

§. 5. Jam dictum est hocce omnes directivæ Episcoporum auctoritati, eorumque Constitutionibus subjacere, quæ omnino accessum vetant ad Monialium Clausura sine debita facultate. Cum verò iidem Ordinariæ Episcoporum jurisdictioni minimè subsint; ideo sunt immunes a vi coactiva, idest a penis contra transgressores statutis, uti ex responso patet Clementis III. Prædecessoris nostri in cap. A Nobis 21. de sententia excommunicationis. Ne verò ab hujusmodi immunitate aliquid mali exoriat, volumus & mandamus, ut si aliquando contigerit, quod futurum non credimus, ut eorum aliqui, quos supra memoravimus, ad Monasteria Monialium se conferant, & cum iis Episcopi injussu agant, infringentes Synodorum sanctiones, atque Episcoporum edicta; volumus, inquam, & imperamus, ut Episcopi Nos, aut Congregationem Episcoporum & Regularium certiozem faciant, ut aliqua ratione contempta Episcopalis auctoritas vindicetur; eoque libentius hujusmodi consilium amplectimur, quod idem a Prædecessoribus nostris decretum novimus, quoties ab Ordinariis adversus personas immunes, & Sedi Apostolicæ immediatè subjectas, procedendum sit; Joannes XXII. in cap. Cum Matthæus, de hereticis, in Extravag. com., Eugenius IV. in cap. Divina, de Privileg. in Extravag. com.

§. 6. Hæc sunt, quæ a Nobis faciendæ esse duximus. Tuum nunc est Venerabilis Frater, hanc Epistolam nostram in Cancellaria tua diligenter servare, eamque meliori, qua decet, forma promulgare, iisque, ad quos pertinet, indicare, ejusque executionem procurare: ac Fratritatem tuam in Domino amplectentes, Tibi & gregi tibi credito Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorum die trigesima prima Octobris, Anno Domini millesimo septingentesimo quadragesimo nono, Pontificatus Nostri Anno Decimo.

Tribunali Sanctæ Inquisitionis in Portugallia, & Algarbiorum Regnis adjudicatur cognitio pertinentiæ Caularum contra Confessarios exquirentes a Penitentibus complicitum nomina cum denegatione absolutionis. Eaque in re delinquentes, etiam sine suspitione pravi dogmatis, eidem Inquisitionis Officio denunciari jubentur.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad futuram rei memoriam.

Apostolici Ministerii Nostri partes non minus esse putamus, ad suborientes abusus eradicandos, idonea remedia comparare, quam opportunas rationes præscribere, quibus servatis, ipsa exhibita remedia vim suam obtinere, & optatum effectum re ipsa edere valeant.

§. 1. Sanè quum Nobis innotuisset nonnullos esse in florentissimis Portugallia, & Algarbiorum Regnis Presbyteros Sacramenti Penitentia Ministros, qui a penitentibus nomen

situati nel loro Governo senza la predetta licenza; nè tampoco ai Monasteri situati fuori del loro Governo in altri luoghi, ne quali abitassero, o pequali in occasione di viaggio fossero obbligati a passare.

§. 5. Poc' anzi si è detto, essere tutti questi sottoposti all' autorità direttiva delle Costituzioni de' Vescovi, proibenti l'accesso ai Monasteri delle Monache senza l'opportuna licenza: perchè essendo i predetti esenti dalla loro giurisdizione Ordinaria, restano esenti dalla forza coattiva della loro giurisdizione, che è lo stesso che dire, dalle pene da essi imposte contra i trasgressori, giusta la risposta del nostro Prædecessore Clemente III. nel cap. A Nobis 21. de sententia excommunicationis. Ed acciò da questa esenzione non derivi qualche inconveniente, nel caso, di cui si tratta, ordiniamo, che, quando mai in avvenire (il che non crediamo) succedesse, che taluno de' sopraddetti andasse ai Monasteri delle Monache, e parlasse con esse senza la loro licenza, contra lo stabilito ne' Sinodi Episcopali, o nell' Episcopali Costituzioni, o Bandi, ne diano parte a Noi, o alla Congregazione de' Vescovi, e Regolari; che non si lascerà di prendere le dovute misure per vendicare l'autorità Vescovile dispregiata: e tanto più volentieri ci appigliamo a questo temperamento, perchè lo vediamo abbracciato, e stabilito, nel caso di doverci procedere dagli Ordinarij contra gli esenti, ed immediatamente soggetti alla Sede Apostolica, dal nostro Prædecessore Giovanni XXII. nel cap. Cum Matthæus, de hereticis, nelle Stravaganti comuni, e dall'altro nostro Prædecessore Eugenio IV. nel cap. Divina, de privilegiis, pure fra le Stravaganti comuni.

§. 6. Ed ecco quanto abbiamo creduto necessario di dover fare. Resta ora a Voi, Venerabile Fratello, il conservare nella vostra Cancellaria questa nostra Lettera, notificarne il tenore nella maniera, che crederete più propria, a chiunque deve essere notificata, pubblicandola in quel modo, che crederete opportuno, ed invigilare per l'esecuzione della medesima: mentre Noi abbracciandovi, diamo a Voi, ed al Gregge alla vostra cura commesso, l'Apostolica Benedizione.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorum die trigesima prima Octobris, Anno Domini millesimo septingentesimo quadragesimo nono, Pontificatus Nostri Anno Decimo.

personæ ipsis in peccato, quod confessi fuerant, complicitis, aliquando etiam locum habitationis ejusdem complicitis, exquirebant, absolutionem quoque sacramentalem iis denegando, qui eorum inquisitionibus satisfacere recusarent.

§. 2. Nos Venerabilium Fratrum Archiepiscoporum, & Episcoporum per ea Regna constitutorum zelum excitare non omisimus, ut omne suum studium, operamque conferrent ad eas respectivè Dioceses, in quibus Presbyteri sic delinquentes existerent, a tam pernicioso malo liberandas, ex quo oblocutiones & scandala, & non Ministrorum tantum, sed sacri etiam ipsius Ministerii odium, & animorum ingens conturbatio in populo fideli exorta erant: Rejicientes simul, ac reprobantes prætextus illos, quibus hujusmodi Confessarii interrogantes, se se tuebantur; desiderii nimirum emendationis ipsius complicitis; nec non quarundam opinionum, quæ apud aliquos Doctores reptæ fuerant, & quarum aliqua, aut falsa, aut erronea censendæ erant, alia autem per se veræ, & sanæ, ab ipsis sic delinquentibus perperam applicabantur; ut latius videre in Nostri Litteris

Distinzione tra l'autorità direttiva, e coattiva.

Se alcuno presumerà di contravenire, si ordina che venga denunciato al Pontefice.

Si commettere agli Ordinarij l'esecuzione della presente Lettera.

Dati li 31. Ottobre 1749.

Dannatur & ab Episcopis aboleri mandatur per Litteras Apostolicas.

Apostolicis die VII. Mensis Julii anni Domini MDCCXLV. editis in forma Brevis, quarum initium est *Suprema omnium Ecclesiarum*, quæque impressæ sunt in *Bullarij Nostri Tomo I. num. 134.*

§. 3. Has Litteras sub Annulo Piscatoris primum expeditas, in forma specifica deinde confirmavimus, & ampliori robore communivimus per alias nostras Apostolicas Litteras sub Plumbo editas IV. Nonas Junii anni 1746. incipientes *Ubi primum*; quæ etiam impressæ leguntur in *II. Tomo Bullarij Nostri num. 8.* His autem posterioribus Litteris, non solum Tribunali Sanctæ Inquisitionis prædictorum Regnorum, atque Ditionum injunximus, ut contra eos severè procederet, qui priora Decreta nostra impugnare, aut perversè interpretari ausi fuissent, sed etiam *contra Confessarios de nomine complices Penitentem interrogantes, eidemque Penitenti, nisi illud sibi manifestaverit, absolutionem denegantes; dummodo tamen hujusmodi interrogandi, & denegandi actus talibus circumstantiis conjunctus sit, ac convectus, quæ sic agentem Confessarium de adhesionem ad prædictam reprobata praxim, tamquam ad licitam, vel alio quovis modo de prava credulitate suspectum reddant.*

§. 4. His coherenter addidimus præceptum denunciandi Confessarios aliquo ex supra dictis modis delinquentes eidem Tribunali Sancti Officii intra terminum dierum pro aliis denunciationibus ab eodem Officio præfigi solitum; exemptis dumtaxat, ex justis grabusque causis, ab hujusmodi denunciandi onere personis Penitentium in causa propria, idest in casu, quod ipsi peccatum suum confitentes, a Confessario adigerentur ad sibi manifestandam nomen complices in eodem peccato; statuentes tamen, quod quando aliunde, quam ex propria confessione, novissent Confessarium aliquo ex superius enumeratis, & Sancto Officio denunciandis modis deliquisse, tunc eum & ipsi denunciare ex ista aliunde habita notitia tenerentur.

§. 5. Et quoniam id etiam evenire posse prospeximus, ut Confessarius aliquis Penitentem de complice nomine interrogando, atque etiam manifestare nolenti absolutionem negando, id faceret imprudenti certe, ac malo, sed tamen simplici quodam, & nudo actu, idest *is circumstantiis desituro, quæ de prava credulitate, vel de mala adhesionem ad praxim in nostro Brevis reprobata, tamquam ad licitam, eundem Confessarium suspectum redderent*: Ideo in ipsis posterioribus Litteris declaravimus, in hujusmodi casu, neque Confessarium prædicto Inquisitionis Officio denunciandum necessariò fore, nec ejus delictum ejusdem Sancti Officii, & Tribunalis cognitioni subiectum esse, sed ad cujuslibet Ordinarii in propria Diocesi judicium, & correctionem pertinere; prout in ipsis secundo loco memoratis Litteris latius habetur expressum.

§. 6. Sic igitur justis respectivè statutis finibus, tam jurisdictioni Tribunalis Inquisitionis, quam Ordinariorum Præfulum auctoritati; persuasum Nobis fuit, certam & tutam rationem procedendi contra Sacerdotes in Sacramenti Penitentiae administratione, ut præfertur, delinquentes assertam per Nos fuisse. Verum quum deinde Nobis ex parte nonnullorum Ecclesiasticæ pacis zelo flagrantium fuerit insinuatum, in hujusmodi methodi executione novis perturbationibus procul dubio aditum apertum iri; propterea quod nemo esset, qui in casibus discrepantiæ, judicium proferret; quoniam delictum idem in certis quibusdam circumstantiis ad Tribunal Sancti Officii, in aliis vero ad Ordinarii judicium deferendum fore statueramus; ac præterea demonstratum Nobis fuerit,

quòd, dempto in aliquibus circumstantiis metu denunciationis eidem Inquisitionis Officio faciendæ, id sanè sublatum dici poterat, quo maxime homines a patrando tam pernicioso, & profligato delicto retraherentur. Idcirco Nos, prædictam iterum perverfam praxim in utrisque præfatis Litteris Nostris reprobata atque proscripita, eorum nempe, qui in administrando Penitentiae Sacramento, complices nomen, cum absolutionis denegatione, quatenus reticeatur, a penitente rescire contentundum, præsentium quoque tenore damnantes, & reprobantes; nec non confirmantes statutam pertinentiam cognitionis hujusmodi causarum prædicto Inquisitionis Officio, quoties delinquentis actus iis circumstantiis, quas in secundo dictis Litteris Nostris latius expressimus, conjunctus existat, nec non obligationem denunciandi eidem Officio Confessarium quemcumque, hujusmodi delicti memoratis circumstantiis convecti reum; excepta tamen ab hujusmodi denunciationis onere ipsa persona penitentis in causa propria, juxta id, quod in ipsis præfatis Litteris per Nos decretum, & in præsentibus superius relatam fuit; ad reliquas in futurum perturbationes avertendas, & præcavendas, omnibus maturè pensatis, auditisque prudentium virorum, & in illis rebus apprimè peritorum consiliis, Nostris motu proprio, & certa scientia, sequentes ordinationes, & leges ab omnibus, ad quos respectivè pertinet, & pertinebit in posterum, omnino tenendas, atque observandas, earumdem præsentium tenore, & Apostolica auctoritate edicimus, & promulgamus.

§. 7. In primis itaque, exceptis dumtaxat personis penitentium in causa propria, ut supra declaratum est, quas quidem justis ex causis ab omni denunciationis onere eximimus, & pro exemptis in tali casu semper haberi decernimus, omnibus & singulis, qui Sacerdotem aliquem sive Secularem, sive Regularem, (cujuscumque gradus, & conditionis, & cujuscumque Ordinis, Congregationis, & Instituti, etiam speciali, & individua mentione digni; ad hoc, ut præfati sanctione comprehendatur, existat) quocumque alio modo, præterquam ex ipsa Confessione a semetipsis apud eum peracta, cognoverint in administrando Penitentiae sacramento interrogasse penitentem de nomine complices, eidemque indicare recusanti absolutionem denegasse; sive id fecisse intellexerint propter adhesionem prædictæ reprobatae praxi, aliave de causa erroneæ opinionis suspicionis ingerente; sive id etiam per imprudentiam egisse, & per actum præfatis delictum circumstantiis, propter quas, juxta præcedentem Constitutionem nostram, prædicto Inquisitionis Officio esset denunciandus, & quibus deficientibus, juxta ipsius Constitutionis tenorem, ejus delicti cognitio ad Ordinarii Tribunal spectare debuisset; injungimus, & mandamus, atque in virtute Sanctæ Obedientiæ, sub eisdem pœnis, quibus ad debitas aliorum delictorum denunciations adstringuntur, præcipimus, & jubemus, ut hujusmodi Confessarium quocumque modo in præmissis delinquentem, sape dicto Sanctæ Inquisitionis Officio intra consuetum præfiniti temporis spatium omnino deferant, & denuncient.

§. 8. Ubi verò Sacerdos delinquens eidem Sancti Officii Tribunali denunciatus fuerit, vel etiam illius carceribus inclusus, quatenus probationes ad carcerationem sufficientes habeantur; si forte Ordinarii illius, cujus jurisdictioni reus subiectus erit, Procurator in ipso Tribunali Sancti Officii de more interveniens eas

Et denunciationis præceptum visum est utiliter prescribendum pro omnibus casibus.

Idem Pontifex præmissa confirmat & ulterius statuit, ut infra.

Exceptis penitentibus in causa propria, omnibus injungit ut Confessarios quomodocumque in præmissis delinquentes, Officio Inquisitionis denuncient.

Accepta denunciatione, vel detento reo, audiat Ordinarii Procurator in Tribunali interveniens, si causam ad sui Episcopi

Alis deinde Litteris, contra impugnantes Decreta Apostolica, aut delinquentes cum suspitione pravi dogmatis, in Officio Inquisitionis procedi jubetur.

Additur præceptum denunciationis, non tamen Penitentium in causa propria.

Præceptum verò non fuit, ut denunciarentur delinquentes sine dicta suspitione, sed Ordinariorum correctioni relicti fuerunt.

Sed quia designatus non fuerat iudex pro controversiis super penitentia Causarum.

Curiam pertinere contendat.

adesse circumstantias crediderit, ob quas delicti cognitio juxta præcedentem Constitutionem nostram ad Ordinarii Forum spectare deberet; ac propterea insteterit, super hujusmodi pertinentiæ articulo ulterius aut fufius audiri, vel etiam scripto eadem circumstantias & rationes exponere, suæque Curia jura tueri se velle declaraverit; volumus, & statuimus, ut juxta ejusdem Tribunalis consuetudinem, factis temporis illi ad scribendum assignetur; neque interea idem Tribunal ad alium actum irretinabilem, multoque minus ad definitivam sententiam adversus reum devenire possit, donec idem Procurator, intra præscriptum sibi tempus, jura Curia Episcopi constituentis sui, vel voce, vel scripto exposuerit.

Judicium super pertinentia fiat in Tribunali S. Officii, & præmittatur omnibus aliis actibus. In controversiæ examine solius iustitiæ ratio ab omnibus utrimque habeatur.

§. 9. Quoties autem præfatus Ordinarius Procurator controversiam de pertinentia Causæ proponat, eamque examinari postulet; tunc volumus, in ipso Sancti Officii Tribunali hujusmodi examen fieri; nec omitti posse, absque totius consequentis processus nullitate. Simul autem omnibus, & singulis tum ejusdem Officii Inquisitoribus, & Consultoribus, tum ipsis Ordinariis Procuratoribus districtè mandamus, ut deposita quacumque animi affectione, aut præoccupatione, qua erga proprium respectivè Tribunal facilè ferri possent, coram Deo disquirant, ac videant, an reus de præfato delicto inquisitus, illud cum ejusmodi circumstantiis patriverit, ob quas illius Causa, juxta præcedentem Constitutionem nostram, ad Inquisitionis Tribunal pertinere deberet; an vero cum aliis, quæ Causam ipsam ex ejusdem Constitutionis lege in Ordinarii Foro judicandam constituunt.

Prout judicatum fuerit de pertinentia; ita vel continetur processus in Officio Inquisitionis, vel reus dimittatur, & Ordinarii judicio relinquatur.

§. 10. Prolato demùm ab Inquisitoribus judicio super causæ pertinentia, volumus, & statuimus, ut si quidem Causa adjudicata fuerit Tribunali Sancti Officii, in hujus potestate reus permaneat, & juxta ipsius Officii leges & regulas puniatur; si verò judicatum fuerit, causam ad Sancti Officii Tribunal non pertinere, idem Officium, ut ejus fert consuetudo, reum dimittat, & Procurator de reo ita dimisso certiore faciat Ordinarium sui constituentem, ut ea accepta notitia, adversus eundem reum servatis servandis juxta Canonicas sanctiones possit procedere. Si quis autem præmissum Judicii hujusmodi ordinem a Nobis per præfatos constitutum pervertere, aut turbare ausus fuerit, noverit, se omnibus Canonicis pœnis subiectum fore, quacumque in sacris Canonibus, & Apostolicis Constitutionibus, adversus Ecclesiasticæ Jurisdictionis perturbatores, violatores, & invasores lata, & statuta dignoscuntur.

Clausula pro perpetua Constitutionis observantia.

§. 11. Præfatos autem Litteras, omniaque & singula in ipsis contenta, atque statuta, etiam ex eo, quod quicumque cujusvis status, gradus, ordinis, præminentia, & dignitatis existant, seu alias speciali & individua mentione, & expressione digni, in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati, & auditi, neque causæ, propter quas ipsæ præfates emanaverint, sufficienter adductæ, verificatæ, & justificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet defectu, notari, impugnari, aut in controversiam vocari posse; sed ipsas præfatas Litteras semper & perpetuò firmas, validas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere, & ab omnibus & singulis præmissis, ad quos spectat, seu pro

tempore spectabit, exactè & inviolabiliter observari decernimus.

§. 12. Sicque & non aliter in præmissis censi, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, & contra hæreticam pravitatem Generales Inquisitores, Legatos quoque de Latere, & Apostolicæ Sedis Nuncios, aliove quolibet quacumque auctoritate, potestate, & præminencia fungentes, & sancturos, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiti debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Aliiter judicari prohibetur.

§. 13. Non obstantibus aliis præmissis Nostris, aliisque quibusvis Apostolicis, & in Universalibus, sive Provincialibus, aut Synodali-bus Conciliis editis Generalibus, sive specialibus Constitutionibus, & quorumcumque Tribunalium, Curiarumve mandatis, Edictis, sive Decretis, nec non ejusdem Inquisitionis Officii, & quarumcumque Ecclesiarum, etiam Episcopali-um, & Metropolitanarum, & quorumcumque Ordinum, Congregationum, Religionum, & Institutorum, etiam Societatis Jesu, aliisque quibusvis, etiam Juramento, Confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, sive, usibus, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & Litteris Apostolicis eidem Inquisitionis Officio, illiusque Inquisitoribus, Commissariis, aliisque Officialibus, tum etiam Ecclesiis, eorumque Prælati, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, Societatibus, illorumque Superioribus, & Personis quibuslibet, sub quibusvis verborum tenoribus, & formis, & cum quibuscumque etiam efficacissimis, & insolitis derogationibus, clausulis, atque decretis, etiam motu, & Apostolica Potestatis plenitudine similibus, seu ad quarumcumque personarum, etiam Regia, aliave qualibet mundana, vel Ecclesiastica potestate fulgentium instantiam, vel alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, quatenus iisdem præsentibus adversentur, etiam si pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus specialis, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores prædictos pro sufficienter, & de verbo ad verbum expressis & insertis, formisque hujusmodi pro plenè, & exactè observatis habentes, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, & expressè derogamus.

Contrariis quibuscumque derogatur.

§. 14. Volumus autem, ut earumdem præsentium transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio & extra, ubique habeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Fides habenda Transumptis.

§. 15. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrarum confirmationis, moderationis, ordinationis, præcepti, statuti, decreti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Sanctio.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majori Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadagesimo nono, quinto

Dat. die 9. Dec. 1749.

Idus Decembris, Pontificatus Nostri Anno Decimo.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

XV. Erectio Cathedralis Ecclesie Terlitien., ejusque unio aequè principaliter cum Cathedrali Ecclesia Juvenacen., cum avocatione Causa, & extinctione Litis antea pendens.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad futuram rei memoriam.

Proemium.

Unigenitus Dei Filius, qui in Ara Crucis in pretium Redemptionis humani generis immolari non abnuit, pacem illam, quam venit mittere in terras, Discipulis suis in carne passus ejus Sanguine ultrò promeritam semel & iterum uberius dedit, & abundantius præcepit, & quidem ut diligerent alterutrum, ac una simul ex mutua hujuscemodi demandata dilectione moniti, illud magno præcepto simile agnoscerent, per quod immensa debet tanti Conditoris Majestas venerari. Nos itaque, qui illius vices, licet immeritò, gerimus in Terris, & vestigia ejus, quantum Nobis ex alto conceditur, sectari satagimus, ubi sentimus unde Divina ipsa mandata valeant utilius adimpleri, protinus lites quascumque hoc potissimum impediens, ad Nos avocamus & extinguimus, ac per Nostræ providentiæ studium &c. cuncta componere procuramus, prout salutis animarum suadet utilitas, ac procurandæ, exindeque firmandæ, ac tuendæ pacis cogit necessitas.

Resignatio Archipresbyteratus Terlitien. in manibus Papæ.

§. 1. Dudum siquidem omnes Dignitates, cæteraque Beneficia Ecclesiastica apud Sedem Apostolicam tunc vacantia, & in antea vacatura collationi & dispositioni Nostræ reservavimus, decernentes ex tunc irritum & inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contingeret attentari. Cum itaque postmodum Archipresbyteratus Secularis, & Insignis Collegiata Ecclesie B. Mariæ Virginis in Cælos Assumptæ, ac S. Michaelis Archangeli Oppidi Civitatis nuncupati Terlitii, in & de Juvenacen. Diocesi, quæ inibi Dignitas principalis existit, per liberam resignationem Dilecti Filii Antonii Fioravante nuper ipsius Collegiata Ecclesie Archipresbyteri de illa, quam tunc obtinebat, in manibus Nostris, ad infrascriptorum tamen effectum, spontè factam, & per Nos admisam, apud Sedem eandem vacaverit & vacet ad præsens, nullusque de ipso præter Nos hac vice disponere poterit, sive possit, reservatione & decreto obfistentibus supradictis.

Antique lites & controversie inter Episcopos Juvenacen. & Archipresbyteros Terlitien.

§. 2. Cumque deinde, sicut Venerabilis Frater Noster Paulus de Mercurio modernus Episcopus Juvenacen., ac Antonius prædictus, & dilecti etiam Filii Clerus & Populus dicti Oppidi, Nobis nuper exponi fecerunt, alias

& postquam de anno Domini nongentesimo quinquagesimo primo, seu alio veriori tempore, Ecclesia Juvenacen. in Cathedrali Ecclesia Apostolica auctoritate erecta fuerat, ab eo tunc Episcopo Juvenacen. pro tempore existente, plurimas controversias & dissensiones contra ipsos etiam a pro tempore existentibus Archipresbyteris dictæ Collegiata Ecclesie, ratione jurium & præminentiarum, quæ ab ipsis Archipresbyteris prætendebantur, omnique conatu tuebantur, inductas, jugiter sustinuerint, quæ tamen postmodum per binas transactiones inter tunc existentes Episcopum Juvenacen. & Archipresbyterum prædictos, ad controversias & dissensiones prædictas omnino dirimendum initas, & earum alteram de anno ejusdem Domini 1459. prius a bon. mem. Latino, dum viveret, Sanctæ Romanæ Ecclesie Cardinale Urfini nuncupato tunc Sedis Apostolicæ apud tunc temporis Regem Neapolis de Latere Legato, ordinaria, seu etiam delegata, & successivè a fel. record. Paulo Papa II. Prædecessore nostro Apostolica auctoritate respectivè confirmatam, usque ad Concilii Tridentini celebrationem penitus siluerunt. Et pro eo quod post hujusmodi celebratum Concilium tunc existens Episcopus Juvenacen. crediderat, se vigore decretorum Concilii hujusmodi, illico Collegiatam Ecclesiam hujusmodi visitare posse, Pax illa, quæ jamdiu perduravit, non ultra effluerit, imo præmissorum ratione antiquis controversiis & dissensionibus hujusmodi novis suppeditatis viribus, lis & causa in Romana Curia, & Causarum Palatii nostri Apostolici Auditorio coram certo illius Auditore introducta fuerit, quæ ob emanatum ab eodem Auditorio & certo illius Auditore prædicto Decisionem, qua Episcopo Juvenacen. pro tempore existenti jus Collegiatam Ecclesiam ipsam visitandi concedebatur, usque ad recentiora tempora in eodem Auditorio summa contentione perduravit.

§. 3. Novissimè verò piæ memoriæ Benedictus Papa XIII. etiam Prædecessor noster, cui tunc existens Episcopus Juvenacen. exposuerat, quod lis hujusmodi antiquitus orta, & adhuc tunc indecisâ pendens, nedum Episcopo Juvenacen. & Archipresbytero prædictis, nec non Clero & Populo dicti Oppidi pro tempore respectivè existentibus, nimis dispendiosa dignoscebatur, sed Divino cultui, & animarum profectui, bonoque regimini, & spirituali gubernio prædicti Populi grave damnum afferebant, liti & causæ hujusmodi finem imponere, pacemque & tranquillitatem Personis Ecclesiasticis summopere consentaneam inter prædictos tunc existentes Episcopum Juvenacen. & Archipresbyterum dictæ Collegiata Ecclesie confovere cupiens, litem & causam hujusmodi ad se avocaverit, easque penitus & omnino extinxerit, ac prædictis Episcopo Juvenacen. & Archipresbytero dictæ Collegiata Ecclesie tunc & pro tempore existentibus perpetuum silentium desuper imposuerit, ac determinatam quandam jurisdictionem pro tempore existenti Episcopo Juvenacen. concesserit, videlicet: quod Oppidum Terlitii foret & esset in Diocesi & de Diocesi Juvenacen.; Ideoque ad prædictum Episcopum Juvenacen. pro tempore existentem spectaret & pertineret. I. Jus visitandi jure ordinario. II. Visitandi etiam Archipresbyterum jure delegato. III. Procedendi in causis Matrimonialibus. IV. Etiam in causis criminalibus non levibus. V. Per se ipsum ad Ordines sacros promovendi sine testimonialibus Archipresbyteri. VI. Vel Dimissorias concedendi pro promovendis ad eisdem Ordines. VII. Conferendi Beneficia curata & Cappellanas habentes

Novissima super illis Decreta Benedicti XIII. confirmantur per Litteras Clementis XII.

annexam curam Animarum, & respectivè concedendi institutionem autorizabilem. VIII. Destituendi & excommunicandi, interdicens, & multandi; omnia alia faciendi, & exercendi omnes & quoscumque alios actus pertinentes ad Episcopum; qui Vicarium sibi in spiritualibus in dicto Oppido Terlitii, pro sua Episcopalis jurisdictionis nomine ipsius Episcopi exercitio, deputare teneretur, cum obligatione utendi carceribus Ecclesiasticis in eodem Oppido Terlitii pro custodiendis in eis dumtaxat delinquentibus ipsius Oppidi Terlitii, exceptis tantummodo his, quæ declarabantur competere, & respectivè concedebantur Archipresbytero. Tunc existenti verò Archipresbytero, ejusque in Archipresbyteratum successoribus similiter jurisdictionem, ut infra, concessit; nempe Archipresbyterum fore immediate subjectum Sedi Apostolicæ, ideoque exemptum a jurisdictione Episcopi, & ordinaria dumtaxat, non autem delegata; & propterea illum teneri præstare obedientiam Episcopo in actu Vistationis jure delegato faciendæ quoad ipsum; eidemque Archipresbytero competere jus instituendi, & respectivè conferendi Beneficia Ecclesiastica, & Canonicatus Ecclesiæ Terlitien. in Mensibus & Vacationibus Sedi Apostolicæ non reservatis, non tamen Beneficia quæcumque curata, aut quomodolibet annexam curam Animarum habentia: Jurisdictionem procedendi in causis civilibus ad Forum Ecclesiasticum spectantibus in prima instantia, cum hoc quod appellatio devolveretur ad Episcopum Juvenacen. In criminalibus levibus dumtaxat, in quibus poena de jure non esset corporis afflictiva, & pro his imponendi & applicandi multas, juxta formam præscriptam a Concilio Tridentino; cum declaratione, quod Archipresbyter, Ecclesiastici, & Ecclesia Terlitien. sint exempti a subsidio charitativo, & quarta Canonica; & cum Indulto pro Archipresbytero utendi Pontificalibus, benedicendi Paramenta, Vasa, & omnia alia sacra utensilia, in quibus sacra unctio non interveniret; & interveniendi in Synodo tam Diocesana, quam Provinciali; Ac demum nominandi, deputandi, ac benedicendi Concionatores, quatenus nominatio ad alios non pertineret; cum hoc tamen, quod super posteriori concessione hujusmodi tunc existenti Archipresbytero, ejusque successoribus prædictis, per dictum Benedictum Prædecessorem tunc ut præfertur facta, literæ Apostolicæ expediti deberent; quæ subinde, præfato Benedicto Prædecessore nostro de medio sublato, a recolendæ memoriæ Clemente Papa XII. pariter Prædecessore nostro ad præfati summi Apostolatus apicem successivè assumpto emanarunt, ac alias, prout in singulis Benedicti & Clementis Prædecessorum hujusmodi tunc desuper confectis literis plenius respectivè continetur.

Aliz controversie super dd. Litterarum executione.

§. 4. Ipso autem Clemente Prædecessore ad prædicti summi Apostolatus apicem, ut præfertur, assumpto, tunc existens Archipresbyter, ac Capitulum & Canonici dictæ Collegiæ Ecclesiæ, nec non Populus dicti Oppidi, ad nostrum Signaturæ Gratia Tribunal recursum habuerint pro petenda aperiitione oris adversus prædictas literas ejusdem Benedicti Prædecessoris, nec non remissione causæ ad Rotam; Quibus obtentis, causaque in eodem Auditorio coram dilecto Filio Nostro Mario tituli Sanctæ Priscæ S. R. E. Presbytero Cardinale Millino nuncupato, tunc Auditorii hujusmodi Decano, noviter proposita, idem Auditorium, prævia desuper emanata Decisione, fuit in sensu, quod prædictæ ejusdem Benedicti Prædecessoris literæ essent exequendæ; quæ quidem deciso, mediante alia decisione coram dilecto etiam Filio

Nostro Carolo tituli Sanctæ Mariæ in Ara Cœli nuncupatæ ejusdem S. R. E. Presbytero Cardinali Rezzonico nuncupato tunc uno ex Auditorii hujusmodi Auditoribus edita, confirmata remansit. Sed quia, circa modum ejusdem Benedicti Prædecessoris literas hujusmodi exequendi, in graves prædicto Auditorio ex utraque parte difficultates, & non modicæ etiam præfationes insurrexerant; proinde nonnullæ aliæ decisiones super variis punctis & dubiis desuper propositis hinc inde favorabiles emanaverunt; Et licet gravissimæ expensæ ratione litis & causæ hujusmodi in eodem Auditorio factæ, utramque partem ultro citroque defatigassent; Nihilominus ipsæ partes litibus perniciosè captæ, novas lites in aliis dictæ Curia Tribunalibus, quæ adhuc pendent indecisæ, introducere curaverint, litesque hujusmodi, ultra dispendia, quæ utrique parti, ut præmittitur, attulerunt, plura jurgia, contentiones, rixas, & scandala, aliaque plura mala inter personas Ecclesiasticas, & seculares, in maximum Ecclesiasticæ disciplinæ detrimentum, concitaverint, ita ex rerum confusione brachii secularis auxilium pro sedandis tumultibus, & delinquentibus puniendis, opus fuerit quandoque invocare.

§. 5. Ipse verò Antonius Archipresbyter præmissorum ratione motus, ad Cleri & Populi hujusmodi calamitates & infortunia eliminanda, ac politiam Ecclesiasticam omnimode restituendam, eidem Paulo Episcopo proposuerit, quod si dicta Collegiata Ecclesia in Cathedrali Ecclesia Apostolica autoritate per Nos ut infra erigeretur, & illa sic erecta Ecclesiæ Juvenacen. æque principaliter uniretur, ipse Antonius Archipresbyter firmam spem habebat, quod ex erectione & unione hujusmodi Ecclesiasticæ disciplina prædicta in pristinum restitui, necnon dispendia, ac turbationes, & scandala hujusmodi penitus cessare respectivè deberent; Cui propositioni ipso Paulo Episcopo assentiente, nonnulla capita conventionum, & conditionum, erectionem, & unionem prædictas, per Nos ut infra faciendas, concertentia, Paulus Episcopus, ac Antonius Archipresbyter prædicti efformaverint; & quemadmodum ad prædictam Ecclesiam Juvenacen, dum illa pro tempore vacat, nominatio Personæ idoneæ Romano Pontifici pro tempore existenti faciendæ ad charissimum in Christo Filium Nostrum Carolum utriusque Sicilia & Hierusalem Regem Illustris ex Privilegio Apostolico, cui non est hæcenus in aliquo derogatum, spectare dignoscitur, bon. mem. Trajanus, dum viveret, prædictæ Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis de Aquaviva nuncupatus, tunc etiam, dum viveret, Regnorum utriusque Sicilia & Hierusalem apud Nos & Sedem Apostolicam Protector, ejusdem Caroli Regis preces super præmissis Nobis exhibuerit; Nosque preces ipsas benignè suscipientes, negotium hujusmodi Congregationi Consistoriali discutiendum remiserimus; Quæ quidem Congregatio Consistorialis Particularis sub die vigesima octava Mensis Februarii anni proxime præteriti respondit: Pro gratia erectionis novæ Cathedralis juxta modum & conditiones præscribendas: & ad RR. PP. DD. Datarium, & Auditorem Sanctissimi, una cum Secretario Congregationis, pro erectione: Et rescripti hujusmodi vigore, dilecti pariter Filii Magistri Joannes Jacobus Millo Datarium Noster, & Clemens Argenvilliers Auditor etiam Noster, nec non Nicolaus Antonellus prædictæ Congregationis Secretarius, insimul congregati sub die vigesima tertia Mensis Aprilis ejusdem anni proxime præteriti, per certa tunc edita Capitula eorum sensum pro animi Nostri instructione desuper aperuerint.

Propositio erectio Ecclesiæ Terlitien. in Cathedrali, ejusque unio cum Ecclesia Juvenacen.

Propositio a Congregatione Consistoriali approbatur.

1749.
Pontifex
omnes lites
& causas ad
se advocat,
eisque extin-
quit.

§. 6. Nos igitur, attentis præmissis, & ex voto ejusdem Congregationis, aliisque de causis animam nostram moventibus, Paulo Episcopo, & Antonio Archipresbytero prædictis, nec non Capitulo, ac Clero, & Populo dicti Oppidi specialem gratiam facere volentes, ipsosque & eorum quemlibet a quibusvis excommunicationis, & non tamen quoad dictum Paulum Episcopum, suspensionis & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis a jure vel ab homine quavis occasione & causa latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad effectum presentium tantum consequendum, harum serie absolventes, & absolutos fore censentes, ac pacem & tranquillitatem jamdiu a litibus & dissensionibus hujusmodi sublatis in pristinum restituere cupientes, omnibusque & singulis præmissis Nobis sic, ut præmittitur, expositis, pro verificatis & plenariè expressis habentes: Motu proprio, & ex certa scientia, deque Apostolica potestatis plenitudine, lites & causas quascunque super jurisdictione prædicta in eodem Auditorio, & quibusvis aliis Romanæ Curie prædictæ Tribunalibus coram quocumque Judice, in quocumque statu, & quacumque instantia, inter modernos, & tunc existentes Episcopum Juvenacensem, & Archipresbyterum dictæ Collegiæ Ecclesiæ a pluribus annis introductas, & adhuc indecisas, pendentes ad Nos advocamus, easque penitus & omnino extinguimus; Ac Paulo Episcopo & Antonio Archipresbytero prædictis, omnibusque aliis & singulis Personis, etiam speciali nota dignis, in lite & causa prædictis interesse quomodolibet habentibus, seu habere prætendentibus, perpetuum silentium imponimus ad præmissorum validissimum effectum.

Status Oppidi, seu Civitatis Terlitien., ejusque Ecclesiæ Collegiæ.

§. 7. Nec non etiam, pro eo, quod, sicut accepimus, prædictum Oppidum Terlitien., jam Civitatis nomine decoratum existit, ac inter potissima Loca, Urbesque Provincia Baren. ob ejus amplitudinem, situs æmœnitatem, rerum ad victum necessarium copiam, ædificiorum elegantiam, Civium nobilitatem, Populi que multitudinem ad septem millium circiter numerum ascendentem; Duo Religiosorum Cœnobio, ac alterum insigne & numerosum Sanctimonialium sub Regula Sanctæ Claræ Monasterium: Montem item Pietatis, atque pro alendis pauperibus, & curandis ægrotis, excipiendisque Peregrinis, insigne Xenodochium: Undecim Laicorum Congregationes, sive Oratoria, conspicuum meritò censetur: Illiusque insignis Collegiata Ecclesiæ præfata, quæ omnes alias Provincie hujusmodi in majoritate antecellit, utpote exornata quinque navibus, Altaribus octo, Trono fixo, ac Choro cum stallis superioribus & inferioribus præclarè dispositis; Celebre Organo, Sacrificiis duabus, quibus privata Cappella alio Altari constructa adnecitur, ac simul alta ac speciosa campanilis mole, nec non pluribus abundans redditibus, ac satis superque sacris vasibus & suppellectilibus variis, etiam ad Pontificalia exercenda necessariis, maximè iis in argento elaborato confectis locupletata, procul dubio Ecclesiis Cathedralibus ejusdem Provincie comparari certò potest; Eiusdemque Collegiæ Ecclesiæ Capitulum quatuor Dignitatibus, Archipresbytero scilicet, qui Pontificalibus insigniis, ut præfertur, decoratus in qualitate Prælati prope ipsam Collegiata Ecclesiam in Palatio primis amplo suum habet incolatum: Uno Primicerio, & duobus Cantoribus, ac vigintiduo Canoniceis, ac supra septuaginta Participantibus, qui unà cum hujusmodi Dignitates inibi obtinentibus, & Canoniceis præfatis, servata forma statutorum ejusdem Collegiæ Ecclesiæ,

in ea pro Divinis Officiis absolvendis inferviunt, referta dignoscitur.

§. 8. Collegiata Ecclesiam prædictam, illiusque titulum, denominationem, naturam, & essentiam Collegiata, itaut illa ex nunc Collegiata esse desinat, & illa uti talis amplius dominari, inscribi, cenferi, vel reputari non possit, Apostolica autoritate perpetuò supprimimus, & extinguimus; illisque sic per Nos, ut præfertur, suppressis & extinctis, Collegiata Ecclesiam ipsam in Cathedrali Ecclesiam Terlitiensem nuncupan., sub eadem invocatione Beatæ Mariæ Virginis in Cælos Assumptæ, & Sancti Michaëlis Archangeli dicta Apostolica autoritate perpetuò erigimus, eamque sic erectam Ecclesiæ Juvenacensem, æquè principaliter etiam perpetuò unimus, itaut in posterum eadem Collegiata Ecclesia dicti Oppidi per Nos, per presentes ut præfertur, suppressa & extincta, & in Ecclesiam Cathedrali Terlitien., etiam per presentes, ut præfertur, erecta, ac etiam, ut præfertur, dictæ Ecclesiæ Juvenacensem, æquè principaliter unita, Concathedralis cum eadem Ecclesia Juvenacensem, esse & recognosci debeat; neque una alteri subiecta sit, sed ambæ sint independentes & æquè principaliter unitæ; dictusque Paulus Episcopus utrique Ecclesiæ hujusmodi præsit, ac Juvenacensem, & Terlitien. Episcopus censetur & sit. Ipsaque Ecclesia Terlitien. in Ecclesiam Cathedrali per Nos per presentes, ut præfertur, erecta, dictæque Ecclesiæ Juvenacensem. pariter, ut præfertur, æquè principaliter unita omnibus facultatibus, exemptionibus, prærogativis, honoribus, & juribus, quæ ad Ecclesias Cathedrali, & præsertim ad Ecclesiam Juvenacensem. pertinent, sub infra scriptis tamen conditionibus, fruatur, & gaudeat. Ac nominatio Personæ idoneæ Romano Pontifici pro tempore existenti faciendæ, quæ ad prædictum Carolum Regem ad ipsam Ecclesiam Juvenacensem, ut præfertur, pertinere dignoscitur, deinceps simul ad utramque Ecclesiam Juvenacensem, & Terlitien. per Nos per presentes, ut præfertur, æquè principaliter unitas, ad eundem Carolum Regem spectare dignoscatur.

§. 9. Cum hoc tamen, quod in omnibus, & quibuscumque actibus, etiam respicientibus Ecclesiam Terlitien. &c. præferatur semper denominationi Ecclesiæ Juvenacensem. Et Episcopi ad prædictas Ecclesias Juvenacensem, & Terlitien. sic, ut præfertur, æquè principaliter unitas pro tempore nominandi, & respectivè Apostolica autoritate prædicta promovendi, possessionem semper & in perpetuum capiant prius in Ecclesia Juvenacensem. & deinde in altera Terlitien., acque ita in perpetuum servetur: Nec non duos Vicarios in spiritualibus generales, unum videlicet pro Juvenacensem. & alterum pro Terlitien. respectivè Ecclesiis, sic, ut præfertur, æquè principaliter unitis, etiam perpetuò debeant deputari, qui jurisdictionem, dependentem tamen ab Episcopo pro tempore existente, exercent. Tempore verò vacationis Sedis Episcopalis, Capitulum Ecclesiæ Terlitien., perinde ac illud Ecclesiæ Juvenacensem., proprium Vicarium Capitulari jurisdictionem suam independentem a Vicario Capitulari Juvenacensem. exercere debentem eligat. Vicarius autem in spiritualibus generalis Ecclesiæ Terlitien. judicabit reos & delinquentes in carceribus Curie Terlitien. detentos, & in casu dumtaxat avocationis causarum, liceat Episcopo pro tempore existenti transferri facere reos ad carceres Curie Juvenacensem., ubi ipse resederit; sed hoc fiat æqua moderatione, & raro, justique de causis, & in rebus arduis & gravioribus. Quodque modernus & pro tempore existens Juvenacensem. & Terlitien. Episcopus, pro Ordina-

Dictam Ecclesiam in Cathedrali erigit, & Juvenacensem æquè principaliter unitam fore decernit.

Unionis leges & conditiones.

tionibus Presbyterorum, ac concursibus super Parochialibus Ecclesiis ad formam decretorum Concilii Tridentini habendis, aliisque rebus hujusmodi, Examinatores Synodales in Ecclesia Terlitien. eligere atque habere debeat, a quibus etiam Clerici & Presbyteri Ecclesie Juvenacen. examinari possint, si, dum Episcopus pro tempore in Civitate Terlitien. residerit, opus fuerit: & è converso idem servetur, quando Episcopum in Civitate Juvenacen. residere contigerit. Ipseque modernus, & pro tempore existens Juvenacen. & Terlitien. Episcopus temporibus ab eodem Concilio Tridentino præscriptis in Ecclesia Cathedrali Juvenacen. residere teneatur: Curet tamen residere etiam in Ecclesia Cathedrali Terlitien. signanter in aliquibus diebus solemnioribus; Pro cujus habitatione, habita per modernum Episcopum Ecclesie Terlitien. possessione, tradantur Ædes Archipresbyterales, quæ in ejus & pro tempore existentis Episcopi prædicti plenum dominium transire debent cum omnibus earum partibus & membris, exceptis tamen quæ locari solent, nempe Piscinæ olei, stabula, officina, aliaque hujusmodi, ex quibus redditus Mensæ Archipresbyteralis constitui consueverunt, quorum fructus, redditus & proventus eidem Antonio Archipresbytero inferius reservamus. Archivium itidem Archipresbyterale cum omnibus scripturis & documentis ad Ecclesiam Terlitien. spectantibus, saluum & integrum servare teneatur; neque scripturas aliò transferre possit; Quinimo Capitulum Ecclesie Terlitien. quocumque tempore a Custode Archivi hujusmodi pro tempore rationem officii sui & scripturarum ejus fidei commissarum reposcere possit & valeat. Ac modernus & pro tempore existens Episcopus Juvenacen. & Terlitien. ex quocumque titulo, causa, vel prætextu, etiam constructionis, aut refectionis Ædificiorum, monumenta, insignia, lapides, & inscriptiones ad præteritos Archipresbyteros & Capitulum Terlitien. spectantes nunquam amovere, delere, aut deformare possit; Sed & teneatur in novis Ædificiis constituendis, vel veteribus restaurandis, fideliter reponere & conservare. Quodque unicam Synodum Diocesanam habeat. Prima autem, quæ post præsentis gratiæ concessionem pro utraque Diocesi celebrabitur, habeatur in Ecclesia Juvenacen.; & deinde liberum sit Episcopo pro tempore existenti eandem Synodum in una vel altera Ecclesia, seu Juvenacen. seu Terlitien. congregare; & in ea, quoties illam haberi contigerit, Capitulum Juvenacen. semper præcedat Capitulum Terlitien. Dicto vero moderno & pro tempore existenti Juvenacen. & Terlitien. Episcopo, donec prædictus Antonius Archipresbyter infrascriptos fructus, sibi ut infra reservandos, perceperit, a nunc & pro tempore existentibus Capitulo, & Canonicis, ac Locis piis Terlitien. centum ducati Regni Neapolitani &c. annuatim persolvantur, absque eo quod modernus & pro tempore existens Juvenacen. & Terlitien. Episcopus prædictus aliquid aliud prætereendere possit; Non comprehensis tamen in eisdem centum ducatis monetæ prædictæ, juribus Curie, aliisque ex literis patentibus collationis Beneficiorum Ecclesiasticorum, Canoniatuum, & Dignitatum provenientes, quæ a die captæ possessionis, ad modernum, donec vixerit, ac Juvenacen. & Terlitien. Ecclesiis prædictis præfuerit, & deinde ad pro tempore existentem Juvenacen. & Terlitien. Episcopum pertinebunt. Ipseque modernus & pro tempore existens Juvenacen. & Terlitien. Episcopus, pro visitatione Ecclesiarum, & Locorum piorum Civitatis Terlitien., nullam procuracionem exigere possit; Sed pro Cathedrali & Synodatico, ac subsidio charitativo, & pro quocumque alio titulo,

ac jure, percipere debeat annuos ducatos quadraginta ejusdem monetæ &c. quin ullum aliud subsidium charitativum a nunc & pro tempore existentibus Capitulo, & Canonicis ejusdem Ecclesie Terlitien., præter ipsos ducatos quadraginta monetæ prædictæ, prætereendere queat; adeo ut sit in arbitrio & libera voluntate eorundem Capituli & Canonicorum, ac Civium Terlitien. ea, quæ ab Archipresbyteris pro tempore exigi hoc nomine solebant, illi, si velint, subministrare. Post decessum tamen, seu ad alium Ecclesie regimen promotionem dicti Antonii Archipresbyteri, quem dictus Paulus Episcopus tam proprio, quam in præfatis Juvenacen. & Terlitien. Ecclesiis successorum suorum nomine, tum etiam Deputati Capituli & Canonicorum, ac Communitatis Terlitien. in pacifica perceptione eorundem fructuum sibi, ut præfertur, inferius reservandorum non molestandi se obligarunt, in ipsorum fructuum perceptione, & fruitione modernus, & pro tempore existens Juvenacen., & Terlitien. Episcopus succedat, non comprehensa tamen in eisdem fructibus ea portione, quam nunc ex bonis ad Capitulum & Canonicos Ecclesie Terlitien. spectantibus dictus Antonius Archipresbyter percipit; sed ea integre, atque omnino, cum omnibus suis fundis, ad eisdem Capitulum, & Canonicos Terlitien. revertatur.

§. 10. Cumque prædictus Antonius Archipresbyter, ut omnibus litibus, & controversiis hujusmodi in futurum occasio adimatur, eundem Archipresbyteratum, quem tunc, ut præfertur, obtinebat, in prædictis manibus nostris, ad præmissorum effectum, reservatis tamen sibi valide infrascriptis fructibus, redditibus, & proventibus, & non aliis, aliter, nec alio modo resignaverit, Nosque resignationem hujusmodi pariter, ut præfertur, admittentes, Archipresbyteratum prædictum, cujus, & illi forsan annexorum, fructus, redditus, & proventus, etiam unâ cum incertis, centum octoginta ducatorum auri de Camera, secundum communem estimationem, valorem annum, ut etiam accepimus, non excedunt &c. sive præmissis, sive alio quovis modo, aut ex alterius cujuscumque persona, seu per similem, aut aliam liberam resignationem dicti Antonii, vel cujusvis alterius de illo in Romana Curia, vel extra eam, etiam coram Notario publico, & Testibus spontè factam, aut affectionem alterius Beneficii Ecclesiastici quavis auctoritate collati, non tamen si per obitum vacet, etiam si tanto tempore vacaverit, quod ejus collatio juxta Lateranensis statuta Concilii ad Sedem prædictam legitime devoluta, dictusque Archipresbyteratus dispositio Apostolica specialiter, vel aliis generaliter reservatus existat, & super eo inter aliquos lis, cujus statum presentibus haberi volumus pro expresso, pendeat indecisa, dummodo ejus dispositio ad Nos hac vice pertineat, illiusque titulum collativum, denominationem, naturam, & essentiam Archipresbyteratus dignitatis principalis collativæ, ita quod ille ex nunc collativus esse desinat, & si de cætero ut talis in titulum collativum conferri, aut impetrari, aut aliis de illo quovis modo disponi contigerit, collationes, provisiones, impetrationes, & quævis aliæ dispositiones hujusmodi de illo sic faciendæ, nullæ, & invalidæ, nulliusque roboris, vel momenti existant, nullique suffragentur, aut coloratum titulum possidendi cuiquam tribuant, Apostolica auctoritate prædicta, etiam perpetuò suppressimus, & extinguimus.

§. 11. Illisque sic suppressis, & extinctis, in eadem Ecclesia Terlitien. per Nos in Cathedrali erecta &c., ut illa majori cum honorificentia & decore deserviat, unum Archidiaconatum,

Suppressio
Archipresbyteratus
Terlitien.

Erechio Archidiaconatus, & Archipresbyteratus cum cura animarum in Cathedrali Terlitien.

qui in eadem Ecclesia Terlitien. &c., dignitas post Pontificalem major, & Sedi Apostolica prædicta semper reservatus existat, pro uno Presbytero futuro in ea Archidiacono, qui dicta Ecclesia Terlitien. &c. illiusque Capituli caput existat, & tam in Choro, quam in Capitulo, Processionibus, aliisque actibus, & functionibus Capitularibus tam publicis, quam privatis, præsit, ac præminentiam, & præcedentiam, primumque, & digniorem locum, nec non vocem activam, & passivam, & votum in eodem Capitulo habeat. Ac unum Archipresbyteratum, qui etiam in eadem Ecclesia Terlitien. &c. secunda Dignitas existat, pro uno Presbytero futuro in ea Archipresbytero, cui omnimoda animarum dilectorum Filiorum Parochianorum ejusdem Ecclesia Terlitien. &c. cura, quæ ante dicta Collegiata Ecclesia, quæ etiam Parochialis existebat, suppressionem, & extinctionem per Nos per presentes, ut præferatur, factas hujusmodi, per unum, & alterum, seu plures Vicarios amovibiles Curatos nuncupatos exercebatur, in futurum perpetuò immineat; quique etiam in Choro, quam in Capitulo, Processionibus, aliisque functionibus, & actibus Capitularibus publicis, & privatis hujusmodi, secundum locum post Archidiaconum, ac etiam vocem activam, & passivam, nec non votum in ipso Capitulo habeat. Ipsique Archidiaconus, & Archipresbyter pro tempore futuri unà cum aliis Dignitates per Nos, ut infra, declarandas inibi obtinentibus, nec non Canonicis dictæ Ecclesia Terlitien. &c. pro tempore existentibus, Capitulum in posterum dumtaxat constituere debentibus, illius Capitulum hujusmodi in futurum tantum constituent, & apud illam personaliter residere, & in ea quoque unà cum prædictas Dignitates per Nos, ut infra, declarandas inibi, ut præferatur, obtinentibus, ac Canonicis prædictis, Divina Officia, ceterasque Ecclesiasticas functiones inibi celebrare, horasque Canonicas tam diurnas, quam nocturnas decantare, recitare, & psallere, ac eidem Ecclesia Terlitien. &c. in omnibus, & per omnia laudabiliter deservire, illiusque statuta in posterum edenda debite, exacteque observare debeant, & teneantur. Nec non omnibus, & singulis Privilegiis, exemptionibus, facultatibus, & libertatibus, immunitatibus, præminentibus, gratiis, honoribus, antelationibus, indultis, & prerogativis, quibus aliarum Cathedralium post Pontificalem majores, ac etiam in eis inferiores Dignitates de jure, & de consuetudine, aut alias quomodolibet gaudere solent, eisque debentur, respectivè gaudere liberè, & licite possint, & valeant; Cum onere tamen, quod Archipresbyteratum per Nos per presentes, ut præferatur, erectum pro tempore obtinens, sibi de idoneis Vicariis Curatis ad ejus nutum amovibilibus, qui eum juxta Populi necessitatem in administratione Sacramentorum coadjuvent, providere teneatur, eadem Apostolica auctoritate pariter perpetuò erigimus, & institui-mus; illisque sic per Nos per presentes erectis, & institutis pro Archidiaconatus, & Archipresbyteratus hujusmodi congrua, & competentis dote, illosque pro tempore respectivè obtinentium congrua sustentatione, ex nunc videlicet Archidiaconatum, & Archipresbyteratum prædictos pro tempore respectivè obtinentibus simplicem participationem distributionum quotidianarum dictæ Ecclesia Terlitien. &c. inservientibus, & in ea interessentibus dari solitam, donec & quousque infra-scripta fructuum, reddituum, & proventuum reservatio per dicti Antonii decessum, seu ejus promotionem præfatam cessaverit; Ipsa verò fructuum, reddituum, proventuum prædicto-

rum reservatione, sic, ut præferatur, cessata, Archidiaconatus videlicet ultra simplicem eorundem distributionum quotidianarum participationem prædictam, quinquaginta ducatorum moneta prædicta: Archipresbyteratus verò per Nos per presentes, ut præferatur, erectis præfatis, pariter ultra simplicem dictarum distributionum quotidianarum participationem hujusmodi, aliorum quinquaginta ducatorum ejusdem moneta respectivè summas, a mensa Archipresbyterali dicti Archipresbyteratus per Nos per presentes, ut præferatur, suppressi demendas.

§. 12. Ipsique Archipresbyteratus prædicto omnia emolumenta, & jura tam certa, quam incerta, primitias, & Stole nuncupata, ratione exercitii cura animarum lucriferi, & percipi solita, quæ antea ad primodictos Vicarios Curatos spectabant, & pertinebant; ita quod liceat futuris ejusdem Ecclesia Terlitien. Archidiacono, & Archipresbytero summas præfatas eisdem modo, & forma, quibus ante dicta Collegiata Ecclesia, nec non ejusdem Archipresbyteratus, ut præferatur, suppressa, & extincta, ac suppressi, & extincti respectivè suppressionem, & extinctionem hujusmodi, Mensa Archipresbyterali, & Archipresbyteratus per Nos per presentes, ut præferatur, suppresso, & extincto, competeat: Eidemque Archipresbytero pro tempore futuro, omnia emolumenta, & jura præfata prædictis Vicariis Curatis antea competentia, cum prædicto tamen onere secundodictos Vicarios ad nutum amovibiles, ut præferatur, habendi; ac cum hoc etiam, quod quotiescumque ipse futurus Archipresbyter, prout etiam Vicarii Curati, ut præferatur, deputandi prædicti, si in dicta Ecclesia Terlitien. Presbyteri Participantes extiterint, in exercitio cura animarum hujusmodi, ac Sacramentorum administratione occupati fuerint, pro præsentibus habeantur, dictasque distributiones pro rata eis respectivè debitas lucrari possint, & valeant; quodque Capitulum, & Canonici dictæ Ecclesia Terlitien., nec non Confratres Confraternitatis Sanctissimi Corporis Christi nunc etiam pro tempore existentes, illa omnia, quæ ante Archipresbyteratus per Nos per presentes erecti præfati erectionem hujusmodi primodictis Vicariis Curatis pro administratione Sacramentorum, & respectivè associatione Sanctissimi Eucharistia Sacramenti subministrare solebant, ea itidem omnia absque ulla prorsus differentia & diminutione, ad præmissorum effectum, Archipresbyteratum prædictum per Nos per presentes, ut præferatur, erectum, nunc & deinceps pro tempore obtinenti subministrare respectivè debeant, & teneantur, respectivè percipere, exigere, lucrare, ac in eorum, & utriusque eorum respectivè usus, & utilitatem convertere, Diocesani loci, vel cujusvis alterius licentia desuper minimè requisita, Apostolica auctoritate prædicta similiter perpetuò applicamus, & appropriamus.

§. 13. Præterea quod Primiceriatus nunc secunda, deinceps tertia cum eadem præminentia in Choro, quam primus Cantor de presenti habet, & primus Cantoratus nunc tertia, in futurum quarta, qui custodiam Archivi Capitularis perpetuò habeat, adeo ut ipse semper, ac perpetuò sit unus ex custodibus Archivi; Alter verò, seu secundus Cantoratus, nunc quarta, in posterum quinta, etiam Sacrista nuncupandus, ad quem Custodia Sacrarum, & sacra suppellectilis, sacrorumque vasorum semper pertineat, respectivè dignitates dictæ Ecclesia Terlitien. per Nos in Cathedrali Ecclesia per presentes, ut præferatur, erecta, dictæque Ecclesia Juyenacen., etiam per

Futuri Archipresbyteri jura & onera statuuntur.

De aliis Dignitatibus, & Canonicatibus, novæque Cathedralis Ecclesie Capitulo.

præsentes, ut præsertur, æquè principaliter unitæ, existant, illaque, prout omnes singuli Canonicatus, & Præbendæ ejusdem Ecclesiæ Terlitien. ab illa, ac illos ad præsens respectivè obtinentibus, absque nova illarum, ac illorum respectivè provisione, ut priùs, obtineri, ac retineri possint, & debeant: Illasque, ac illos nunc, ut præsertur, & in futurum respectivè obtinentes, Dignitates, & Canonici Cathedralis Ecclesiæ Terlitien. prædictæ sic per Nos, ut præsertur, erectæ existant; ique tantum, salvis tamen juribus Presbyterorum participantium, Capitulum dictæ Ecclesiæ Terlitien. per Nos in Cathedrali Ecclesiæ erectæ, dictæque Ecclesiæ Juvenacen. æquè principaliter unitæ constituant, iisdemque redditibus fruantur, quibus hæctenus sunt gavisi; ita quod Primiceriatus, ac Cantoratus primus, necnon alter, seu secundus Cantoratus, etiam Sacristia nuncupandus hujusmodi, illosque pro tempore respectivè obtinentes, similiter & pariformiter omnibus, & singulis privilegiis, exemptionibus, facultatibus, libertatibus, immunitatibus, præminentibus, gratiis, honoribus, antelationibus, indultis, & prærogativis, quibus similes inferiores dignitates aliarum Ecclesiarum Cathedralium de jure, & consuetudine gaudere solent, itidem gaudere liberè, & licitè possint, & valeant, & quilibet eorum possit, & valeat, Apostolica auctoritate prædicta similiter perpetuò declaramus.

Erectio
Præbendæ
Theologalis,
& Pœnitentiariæ
Episcopo injun-
gitur.

§. 14. Et ulterius, quod modernus Episcopus Juvenacen., statim ac dictæ Ecclesiæ Terlitien. per Nos in Cathedrali, ut præsertur, erectæ, dictæque Ecclesiæ Juvenacen. æquè principaliter unitæ possessionem vigore earumdem præsentium affectus fuerit, in eadem Ecclesia Terlitien., unum, & unam in Theologalem, ac alterum & alteram ex Canonicatibus, & Præbendis dictæ Ecclesiæ Terlitien. in Pœnitentiariam respectivè præbendas, ad præscriptum Concilii Tridentini, ordinaria ejus auctoritate erigere debeat, & teneatur.

Forma col-
lationis, &
provisionis
Dignitatum,
& Canonica-
tuum Terli-
tien. in fu-
turum ser-
vanda.

§. 15. Quodque Archipresbyteratus prædictus per Nos per præsentes, ut præsertur, erectus, ac Dignitates etiam per Nos per præsentes, ut præsertur, declarata; necnon Canonicatus, & Præbendæ, ac omnia, & singula dictæ Ecclesiæ Terlitien., aliaque si quæ sint in aliis Civitatis & Diocesis Terlitien. Ecclesiis consistentia Beneficia Ecclesiastica, reservationibus, & affectionibus Apostolicis semper subjaceant. Ipseque & illa, ac illi, & illa cuicumque ex Ecclesiasticis, seu Presbyteris, etiam extraneis, & non Terlitienibus, per Nos, & Sedem Apostolicam liberè; eisdem verò reservationibus, & affectionibus Apostolicis cessantibus, Clericis, seu Presbyteris, Civibus tamen Terlitienibus, per modernum, & pro tempore existentem Juvenacen., & Terlitien. Episcopum ordinaria ejus auctoritate præfata (exceptis tamen aliquibus, non tamen pluribus, etiam perpetuis simplicibus, & personalem residentiam non requirentibus Beneficiis Ecclesiasticis Civitatis Terlitien., quæ modernus, & pro tempore existens Episcopus Juvenacen., & Terlitien. prædictus, eisdem reservationibus, & affectionibus Apostolicis, ut præfertur, cessantibus, Clericis, seu Presbyteris, etiam non Terlitienibus sibi benemeritis, & suis familiaribus, canonicè tamen conferre possit, & valeat,) semper, & in perpetuum respectivè conferantur, eadem Apostolica auctoritate statuimus, & ordinamus.

Facultas Ca-
pituli Terli-
tien. con-
dendi sibi le-
ges, & sta-
tuta.

§. 16. Ac demum futuris Archidiacono, & Archipresbytero, ac modernis, & pro tempore existentibus Primicerio, ac primo Cantori, & alteri, seu secundo Cantori, etiam Sacristæ nuncupando, nec non Canonicis dictæ Ecclesiæ

Terlitien., ut ipsi tantum capitaliter congregati pro dictæ Ecclesiæ Terlitien., & illius mensæ Capitalaris, nec non Sacristiæ, illorumque rerum, & bonorum, ac jurium, tam spiritualium, quam temporalium, prospero, & felici regimine, gubernio, & directione, nec non onerum illis respectivè incumbentium supportatione, Divinorum Officiorum, Processionum, Funeralium, Anniversariorum, & Suffragiorum celebratione, distributionum quotidianarum, & aliorum emolumentorum quorumcumque exactione, repartitione, perceptione, & divisione, pœnarumque per absentes, ac Divinis Officiis suis loco, & tempore non interessentes, seu onera, & ministeria eis, & eorum cuilibet incumbentiæ subire negligentes incurrandarum, incurfu, singulorum præsentis, & absentis notandis, cœremoniis, & ritibus in dicta Ecclesia Terlitien., illiusque Choro, Capitulo, Processionibus, & aliis actibus hujusmodi servandis, Officialibus, & Ministris dictæ Ecclesiæ Terlitien. necessariis deputandis, & amovendis, ac ministris per seipso subeundis, salariis, & stipendiis præstandis, ac quibusvis aliis rebus in præmissis, & circa præmissa quomodolibet necessariis, & opportunis, quacumque statuta, ordinationes, capitula, & decreta, licita tamen & honesta, ac sacris Canonibus, & Constitutionibus Apostolicis, decretisque Concilii Tridentini prædicti minimè adversantia, & per Ordinarium Loci priùs examinanda, & approbanda, edendi, & edita declarandi, interpretandi, & in meliorem formam redigendi, & reformandi, seu alia de novo ex integro eisdem sacris Canonibus, & Constitutionibus Apostolicis, decretisque prædictis minimè adversantia, & ut præsertur, per Ordinarium Loci priùs examinanda, & approbanda, & per eos, ad quos spectat, & pertinet, & pro tempore spectabit, & pertinebit observanda sub pœnis in contravenientes infligendis similiter edendi, plenam, & omnimodam facultatem, potestatem, & auctoritatem, dicta Apostolica auctoritate similiter perpetuò concedimus, & impertimur.

§. 17. Præsentes quoque semper, & perpetuò validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere debere, an nullo unquam tempore, ex quocumque capite cum qualibet causa quantumvis juridica, & legitima, etiam ex eo, quod causæ, propter quas eadem præsentes emanarunt, adductæ, verificatæ, & justificatæ non fuerint, de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis, vel invaliditatis vitio, seu intentionis nostræ, aut quolibet alio quantumvis magno, substantiali, substantialissimo, inexcogitato, & inexcogitabili, ac specialem, & individuum mentionem, & expressionem requirente defectu, seu etiam ex eo, quod in præmissis, eorumque aliquo, solemnitates, & quævis alia servanda, & adimplenda, servata, & adimpleta non fuerint, aux ex quocumque alio capite, aut jure, vel facto, seu statuto, vel consuetudine aliqua resultantem, seu etiam enormis, enormissimæ, totalisque læsionis, aut quocumque alio colore, prætextu, ratione, vel causa, etiam quantumvis justa, rationabili, legitima, juridica, pia, privilegiata, & tali, quæ ad effectum validitatis præmissorum, necessariò exprimenda foret; aut quod de voluntate nostræ, & aliis superioribus expressis nullibi appareret, seu aliàs probari posset, notari, impugnari, invalidari, retractari, in jus, aut controversiam revocari, aut ad terminos juris reduci, vel adversus illas restitutionis in integrum, apositionis oris, reductionis ad viam & terminos juris, aut aliud quodcum-

Causale
pro perpe-
tua præsen-
tium firmi-
tate.

que juris, vel facti, aut gratiæ remedium impetrari, seu quomodolibet etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus concessio, & impetrato, aut emanato, quempiam uti, seu se juvare in iudicio, vel extra posse; neque ipsas præsentibus sub quibusvis similibus, vel dissimilibus gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, modificationibus, derogationibus, aut aliis contrariis dispositionibus per quascumque Literas, & Constitutiones Apostolicas, aut Cancellariæ nostræ Apostolicæ Regulas quandocumque, etiam in crastinum assumptionis nostræ, & Successorum nostrorum ad prædicti Summi Apostolatus apicem, ut alias sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis clausulis, & decretis, etiam de eisdem præmissis, eorumque toto tenore, ac data specialis mentio fiat, editas, & imposterum edendas comprehendere, sed semper & omnino ab illis excipi, & quoties illæ emanabunt, toties in pristinum, validissimum statum restitutas, repositas, & plenariè reintegratas fore & esse.

Decreta irritantia.

§. 18. Sicque & non aliàs per quoscumque Iudices Ordinarios, vel Delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam Causarum Palatii nostri Apostolici prædicti Auditores, ac eisdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vicelegatos, Sedisque Apostolicæ prædictæ Nuncios, & alios quoscumque, quavis auctoritate, potestate, facultate, prærogativa, & privilegio fungentes, ac honore, & præminencia fulgentes, sublata eis & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate & auctoritate, in quocumque iudicio, & in quocumque instantia, iudicari & definiiri debere: & quidquid secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus irritum, & inane decernimus.

Provisiones, & valores Dignitatum, & Præbendarum, de quibus supra.

§. 19. Et nihilominus Archidiaconatum prædictum, cuius viginti quatuor, computatis verò distributionibus quotidianis, quinquaginta, Felici de Paul U. J. D. &c., alterum seu secundum Cantoratum per Nos in quintam Dignitatem per præsentibus declaratum obtinenti; Et Archipresbyteratum prædictum per Nos per præsentibus, ut præfertur, erectos & institutos, cuius etiam viginti quatuor, computatis verò distributionibus quotidianis, aliisque incertis, sexaginta, a primævis illorum erectione, & institutione per Nos per præsentibus, ut præfertur, factis huiusmodi vacantes, Nicolao Josepho Lategola, etiam U. J. D. &c. Canoniatum & Præbendam dictæ Ecclesiæ Terlitien. obtinenti, eadem Apostolica auctoritate respectivè conferimus, & de illis etiam respectivè providemus; Ipsumque alterum seu secundum Cantoratum, etiam Sacristam, ut præfertur, nuncupandum, per Nos in quintam Dignitatem, ut præfertur, declaratum, ad quem in futurum pro tempore obtinentem custodia Sacrarum, & sacræ suppellectilis, sacrorumque vasorum semper pertineat, ut præfertur, & quem per solam gratiæ de dicto Archidiaconatu per Nos dicto Felici Apostolica auctoritate per præsentibus factæ concessionem vacare decernimus, ac cuius etiam, computatis distributionibus quotidianis, viginti quatuor, Francisco Xaverio Taralli U. J. D. &c. Canoniatum & Præbendam dictæ Ecclesiæ Terlitien. obtinenti, ac primodictos, quos per solam gratiæ de dicto Archipresbyteratu per præsentibus, ut præfertur, erecto, per Nos eidem Nicolao Josepho dictæ Apostolica auctoritate, etiam per præsentibus factæ concessionem vacare quoque decernimus, ac quorum etiam computatis distributionibus quotidianis viginti quatuor, Fran-

cisco Paulo Lopez &c. secundodictos verò Canoniatum & Præbendam eisdem Ecclesiæ Terlitien., quos per solam gratiæ de præfato altero seu secundo Cantoratu dicto Francisco Xaverio, ut infra, faciendæ concessionem similiter vacare decernimus, ac quorum pariter, etiam computatis distributionibus quotidianis, aliorum viginti quatuor ducatorum auri de Camera, respectivè fructus, redditus, & proventus secundum communem æstimationem prædictam valorem annum, ut icidem accepimus, non excedunt, juxta decreta huiusmodi apud Sedem Apostolicam prædictam respectivè vacantem, & vacantes &c. Alexio Rubino &c. Presbyteris, ex dicta Civitate Terlitien. respectivè oriundis, dilectis pariter Filiis, cum annexis huiusmodi, & quoad primo & secundodictos Canoniatum, & Præbendas, plenitudine juris Canonici, ac omnibus respectivè iuribus, & pertinentiis suis, Apostolica auctoritate prædicta, etiam conferimus, & de illo & illis etiam respectivè providemus; decernentes, prout est, irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter attentatum forsitan est habitum, vel imposterum contigerit attentari.

§. 20. Et insuper eundem Antonium, ut ex resignatione sua huiusmodi, ad pacem dictæ Ecclesiæ Terlitien. per Nos in Cathedrali Ecclesiæ per præsentibus, ut præfertur, erectæ, dictæque Ecclesiæ Juvenacen., etiam per præsentibus æque principaliter unitæ, restituendam, & in ea Divinum cultum augendum, restituendamque Ecclesiasticam disciplinam, ut præfertur, facta, nullum sibi præiudicium, prout juris est, inferatur, nec non attentato dicti Pauli Episcopi tam proprio, quam ejus successorum dictæ Ecclesiæ Juvenacen. Præsulum nomine, ac etiam modernorum Deputatorum tam Capituli eisdem Ecclesiæ Terlitien., quam Communitatis Civitatis Terlitien. consensu de non molestando ipsum Antonium, sive ejus Procuratorem legitimum in exactione & perceptione infrascriptorum fructuum, reddituum, & proventuum desuper respectivè præstito, in præmissis gratioso favore prosequi volentes, eidem Antonio omnes & singulos fructus, redditus, & proventus mensæ Archipresbyteralis dicti Archipresbyteratus per Nos per præsentibus, ut præfertur, suppressi & extincti, nempe piscinæ olei, stabulorum officinæ, & aliorum huiusmodi, & qui notantur in Platea mensæ Archipresbyteralis, comprehensis potissimum mortuariis, sive iuribus funerum, strens, transactionibus actuum cum Capitulo Terlitien., franchigiis super Gabella farinæ, & oblationibus, quæ in Sancti Michaelis Archangeli, ac Purificationis B. Mariæ Virginis respectivè festis diebus dari consueverunt, & dantur, ex quibus ante Archipresbyteratus prædicti suppressionem & extinctionem redditus mensæ Archipresbyteralis constituiebantur, & quos ipse Antonius ad præsens percipit, usque ad illius decessum, aut ejus promotionem ad alium Ecclesiæ regimen tantum, & non ultra, itaque post ejusdem Antonii decessum, aut promotionem huiusmodi, in illorum integra perceptione & fructu modernis, & pro tempore existens Juvenacen. & Terlitien. Episcopus succedere debeat, ut præfertur, Apostolica auctoritate prædicta ipsarum tenore presentium reservamus, concedimus, & assignamus.

Reservatio fructuum Archipresbyteratus suppressi, favore Resignantis.

§. 21. Quocirca eidem Episcopo Biuntino, ac Venerabilibus Fratribus Nostris Ruben., & Andrien. Episcopis motu simili per præsentibus committimus, & mandamus &c. &c.

Deputatio Executorum.

§. 22. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ præ-

Derogationes.

dictæ Regulis de jure quæsito non tollendo, ac de exprimendo vero annuo valore in Beneficiorum suppressionibus, ac in concessionibus de quibuscumque statibus, & bonis Ecclesiasticis, necnon de eisdem suppressionibus perpetuis committendis ad partes, etiam vocatis ad id interesse habentibus, ac Lateranen. Concilii novissimè celebrati suppressiones perpetuas, nisi in casibus a jure permittis, fieri prohibentis, aliisque in contrarium præmissorum quomodolibet editis, vel edendis, etiam in Synodali-bus, Provincialibus, Generalibus, Universalibus Conciliis, specialibus, vel generalibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, dictæque Ecclesiæ Juvenacen., ac ante illius erectionem, & unionem præfatas per Nos, ut præfertur, factas, Ecclesiæ Terlitien. prædictæ, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, eorumque reformationibus, & novis additionibus, styli, & usibus, ac consuetudinibus eorum immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Litteris Apostolicis illis, & quibuscumque Superioribus, & Personis, etiam specificis, & expressis, ac invidiva mentione dignis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibuscumque etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis in genere, vel in specie, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, aut aliis quomodolibet, etiam iteratis vicibus, in contrarium præmissorum concessis, approbatis, confirmatis, & innovatis; etiam si in eis caveatur expressè, quod illis per quascumque Litteras Apostolicas, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concessas, & quascumque etiam derogatoriis derogatorias in se continentes, derogari non possit, neque censetur derogatum. Quibus omnibus, & singulis, etiam si de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, eorum tenores, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, hic inserti forent, eisdem præsentibus pro plenè & sufficienter expressis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad præmissorum omnium, & singulorum validissimum effectum, latissimè, plenissimè, ac sufficienter, hac vice dumtaxat specialiter & expressè, motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, harum quoque serie derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque. Aut si aliqui in dicta Ecclesiæ Terlitien. in Canonicos sint recepti &c. &c.

De Taxa
novæ Cathedra-
lis Ecclesiæ
Terlitien.
in Libris
Camerae de-
scribenda.

§. 23. Volumus autem, quod taxa prædictæ Ecclesiæ Terlitien., per Nos in Cathedralem Ecclesiam per præfentes, ut præfertur, erectæ, dictæque Ecclesiæ Juvenacen., etiam per præfentes, ut præfertur, æquè principaliter unitæ, in trigintatribus Florenis auri cum duobus tertiis alterius Floreni similis ex nunc in posterum sit, & ita in libris Camerae nostræ Apostolicæ describatur &c.

Sanctio.

§. 24. Nulli ergo omnino Hominum liceat hanc paginam Nostræ absolutionis, litium, & causarum hujusmodi extinctionis, avocationis, silentii impositionis, suppressionis, extinctionis, erectionis, unionis, applicationis, appropriationis, statuti, declarationis, collationis, provisionis, decreti, commissionis, mandati, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo sepringentesimo quadragesimo nono, sexto Kalendas Decembris, Pontificatus Nostri Anno Decimo.

Loco ✕ Plumbi.

J. Darius.

De Preparatione ad Annum Jubilæi Universalis, ac præsertim de reparandis Ecclesiis Urbis.

XVI.

Allocutio ad S. R. E. Cardinales habita in Consistorio secreto Feria secunda die 3. Martii anni 1749.

VENERABILES FRATRES.

ANNUS Jubilæi, qui Sanctus vulgò nuncupatur, post hunc annum, quem auspiciati jam sumus, indicendus occurrit. Tunc enim vigesimus quintus annus absolvetur, ex quo Benedictus XIII. Prædecessor noster Jubilæum celebravit. Porrò nemo Vestrum ignorat, Constitutione Bonifacii VIII. Prædecessoris nostri sancitum fuisse, ut Annus Jubilæi, non nisi peractis centum annis indiceretur: quod deinde spatium temporis contractum fuit a Clemente VI. ad annos quinquaginta; & postea ab Urbano VI. Prædecessore quoque nostro ad annos triginta tres redactum. Tandem, post alias vices, quæ in Ecclesiæ Annalibus recensentur, a Paulo II. Prædecessore nostro constitutum fuit, ut Anni Sancti celebritas post annos viginti & quinque in posterum ageretur: quæ sanè laudabilis consuetudo ad hanc usque diem retinetur. Post Bonifacium VIII., qui primus Jubilæum vel instituit, vel saltem restituit, ad hæc usque tempora, septemdecim celebritates Anni Sancti peractæ fuerunt: ideoque decimum octavum numerabitur Jubilæum, quod proximè indicetur.

De tempore
Jubilæi Uni-
vers. indi-
cendi & ce-
lebrandi.

§. 2. Pontificum verò memoriam repetentes, qui celebritatem ejusmodi peregerunt, Nicolaum V., qui Bononiensem Episcopatum antea gesserat, & Gregorium XIII. Civem Bononiensem deprehendimus. Nos etiam Bononiæ nati, & qui Bononiensem Archiepiscopatum adhuc retinemus, decimum octavum Jubilæum, si Deo placuerit, indicemus, & celebrabimus. Quod si aliter contigerit, Divinæ voluntati Nos omnino subiectos, paratosque ad quælibet Dei judicia subeunda fatemur. Nam oculis nostris observatur Pauli III. memoria, qui, indicto Jubilæo, mortali hac vita defunctus est, & Julio III. illud absolvendum reliquit. Observatur etiam exemplum Innocentii XII., qui Portam Sanctam referavit, quam deinde Clemens XI. occlusit. At verò, quidquid de incerto vitæ cursu Nobis futurum esset, consentaneum tamen visum est, ut superiori Pontificatus Nostri tempore animum & cogitationem nostram converteremus ad Jubilæum, quod ferè oculis nostris semper occurubat, ut ea, quæ necessaria sunt, opportunè pararentur; cum præsertim ipsa non solum maximos sumptus, sed plurimum etiam temporis, ut perficiantur, requirant.

Pontifici
mens circa
Jubilæi cele-
brationem.

§. 3. Vobis nequaquam exponemus hoc loco Vias publicas, quas vel recenter aperimus, vel dirutas reparavimus, ut facilior ad Urbem aditus, & commodiora univerfis Romam confluentibus itinera redderentur: ea solum recensebimus, quæ Romæ a Nobis perfecta sunt, quæ fortasse jam Vobis, Venerabiles

Quam multa
in eum finem
paranda cu-
raverit.